

GAZETA® BRAȘOVULUI

**FACEM
LUMINĂ
ÎN CETATE**

Se distribuie gratuit
www.gazetabrasovului.ro
www.facebook.com/gazetabrasovului

Mica neunitate națională

Românii sunt îmbrăcați în ii. Stau ciopor lângă sania traforată din placaj unde sunt cocoțați armenii. »pag. 7

Semne bune pentru schiorii de la Corona

Secția de schi de la Corona Brașov se clasează în fruntea unui top al eficacității »pag. 12

Grapa, unealtă, nu armă

Copil teribil al Făgărașului, Sebastian Grapă descoperă politica prin intermediul platformelor socialiste ale pesedeului. Acest Nilă al Făgărașului care i-ar fi vândut lui ta-su oile (dacă ar fi avut), un om înzestrat cu viclenia și ambiția săracului hotărât să se ajungă pentru a demonstra chiaburului că este mai presus decât orânduirea a reușit să se facă util baronilor politici din județ.

» pagina 5

Cornelius POPA

Editorial

România constantă

Era perioada dintre cele două războaie mondiale. Era Teatrul de revistă „Cărăbuș”. Și mai era fantasticul Constantin Tănase. Și genialele lui cuplete. Nemuritoare. Eterne. Zilele trecute mi-a picat în mină o cărticică, editată prin 1942-1943, cu cupletele sale. Senzația este că Tănase trăiește. Că nu le-a scris acum trei sferturi de veac, ci e contemporan. Iau ca exemplu un singur cuplet: „Și cu asta ce-am făcut”. Îl redau în rîndurile de mai jos:

Ne-am trezit din hibernare
Și-am strigat cît am putut:
Sus Cutare! Jos Cutare!?

Și cu asta ce-am făcut?
Am dorit, cu mic, cu mare,
Și-am luptat, cum am știut,
S-avem nouă guvernare?

Și cu asta ce-am făcut?
Ca mai bine să ne fie,
Ne-a crescut salariul brut,
Dar trăim în săracie?

Și cu asta ce-am făcut?
Ia corupția am ploare,
Cum nicicînd nu s-a văzut,
Scoatem totul la vînzare?

Și cu asta ce-am făcut?
Pentru-a cîștiga o piine,
Mulți o iau de la-nceput,
Rătăcesc prin țări străine?

Și cu asta ce-am făcut?
Traversam ani grei cu crize,
Leul iar a decăzut,
Cresc întruna taxe-accize?

Și cu asta ce-am făcut?
Totul este ca-nainte,
De belele n-am trecut,
Se trag sforile, se minte,

Și cu asta ce-am făcut?
Se urzesc pe-ascuns vendete,
Cum nicicînd nu s-a văzut,
Țara-i plină de vedete,

Și cu asta ce-am făcut?
Pleacă-ai noștri, vin ai noștri!
E sloganul cunoscut;
Iarăși am votat ca proștii,

Și cu asta ce-am făcut?

De la scrierea acestor versuri au trecut trei sferturi de secol. Se potrivesc perfect și acestui 2016. Recitind cupletele sale, aș spune: eternul și fascinantul Constantin Tănase (1880-1945). Un autentic indicator al constanței românilor. Căci, iată, nu sîntem schimbători ca frunza-n vînt, nu evoluăm brownian. Mai abitir ca nemții, mai țapăni ca stinca, mai fermi decît stejarul, rămînem gregari, superficiali, hoțomani.

Desigur, aceste cuvinte vor deranja o mulțime de adepți ai unui românism prost înțeles, patriotard, care se străduiesc să ne demonstreze că noi, adică dacii, au născut civilizația, lumea, că sînt strămoșii românilor, germanilor, danezilor, că sînt urmașii marțienilor (sau strămoșii lor?!?). Dar constanța firii și apucăturilor noastre este de netăgăduit. Și, din păcate, nu în cel mai bun sens al sintagmei.

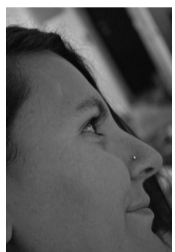
În mod categoric, această constantă nu este un motiv nici de mîndrie, nici de bucurie. Dar este o realitate. Măsurată și măsurabilă, de-a lungul secolelor inclusiv de folclorul românesc. Din suma doinelor, baladelor, zicătorilor, proverbelor, basmelor. Și care nu ratează nici măcar una dintre infraționile cuprinse în partea specială a codului penal (De altfel, în curînd va vedea lumina tiparului lucrarea subsemnatului – că, deh, mă laud și eu – „Folclorul românesc pe înțelesul codului penal”). Și atunci chiar nu are sens a ne mai mira și a ne mai indigna că sîntem cum sîntem, mai cu seamă la nivelul clasei politice (dar nu numai). Nu atîta timp cît prima poezie învățată de un copil la noi este una a cumulului de infraționii – furt calificat și sperjur: „Cățeluș cu părul creț, fură rața din coteț și se jură că n-o fură, dar l-am prins cu rața-n gură”).

De la scrierea acestor versuri au trecut trei sferturi de secol. Se potrivesc perfect și acestui 2016. Recitind cupletele sale, aș spune: eternul și fascinantul Constantin Tănase . Un autentic indicator al constanței românilor. Căci, iată, nu sîntem schimbători ca frunza-n vînt, nu evoluăm brownian. Mai abitir ca nemții, mai țapăni ca stinca, mai fermi decît stejarul, rămînem constanti. Adică gregari, superficiali, hoțomani.

Contraeditorial

Țara în care ești vinovat până la proba contrarie

Dacă aveți impresia că doar clienții magazinelor sunt hoți, surpriză, și magazinele la rândul lor, și de fapt nu doar ele, ci toți întreprinzătorii români sunt niște mari hoți! Că așa-i consideră ANAF, unde mai nou trebuie să treci prin furcile caudine ca să primești cod de TVA, pentru că toată lumea își face firmă pentru a fraudă sistemul.

Claudia POPA

Mai știți când la școală ora începea cu câteva minute bune de morală din partea profilor cauzate de chiulul unor colegi? Acel 1% din colegi care nici măcar nu erau prezenți în acel moment în clasă. Și pe care nimeni n-a catadicsit niciodată să îi întrebe de ce au plecat de la oră, presupunând din capul locului că-s niște nemernici în devenire, motiv pentru care merită oprobriul public.

Vremurile vin și pleacă, comportamentele stupide rămân. Și toată lumea este, evident, vinovată. De cele mai multe ori pentru acei 1%. Și pentru că trăim, nu-i așa, într-un

stat proactiv (hahaha), el, statul sau ei, supușii statului, fac pe dracul în patru să preîntâmpine orice „chiul” de la îndatoririle unui bun cetățean. Această atitudine de doi bani s-a generalizat în societatea românească, ducând la situații cel puțin hilare, dacă nu ar fi enervante la culme.

De exemplu casierita unui celebru supermarket local care te pune să-ți ridici hainele din coș, plecând de la prezumția că sigur ai șmanglit ceva sub ele, după care te întreabă dacă a fost totul ok în magazin.

Din categoria magazine, cu ani în urmă majoritatea aveau fobia rucsacilor. Cum intrai cu unul în magazin, cum sărea un paznic pe tine și te trimitea după caz, să-l înfoliezi (deh, nație de ecologiști), să-l bagi în dulap (și bineînțeles că magazinul nu avea cale de acces între ieșire și intrare, motiv pentru care trebuia să dai o tură prin parcare, să-ți recuperezi bulendrele) sau, dacă erai nărăvaș, să-l lași în mașină, în parcare pe care trona semnul cu „nu răspundem pentru bunurile dumneavoastră”. De când mă știu car după

mine măcar un laptop și o agendă, pe care, culmea, le și folosesc, drept urmare am nevoie de rucsac la îndemână. Cel mai haios a fost paznicul unui magazin de mobilă din Sibiu cu care nu m-am înțeles nicicum, eu nepricepând cum ar încăpea un pat sau un dulap în rucsacul meu colorat... Între timp firma este în insolvență, fiind cercetată și pentru evaziune fiscală...

Tot de prin magazine încă mai există unul în Brașov în care paznicul e musai să-ți verifice la ieșire factura și produsele din coș, că, deh, camerele de luat vederi din magazin sunt pentru filmele porno cu circuit intern. La fel și scanerele de la ieșire. Ultima oară m-am amuzat că în timp ce amețitul de paznic se chinuia să verifice un domn cu un coș, blocând ieșirea în dreptul unui stâlp, o doamnă l-a evitat elegant trecând cu căruciorul prin stânga stâlpului și ieșind bine mersi din magazin. Cum s-ar zice, eficiență maximă a magazinului în a prinde hoții care pleacă cu marfa neplătită.

Și dacă aveți impresia că doar clienții magazinelor sunt hoți, surpriză,

Caricatură de Alexandru GHIZA - ALGHI

și magazinele la rândul lor, și de fapt nu doar ele, ci toți întreprinzătorii români sunt niște mari hoți! Că așa-i consideră ANAF, unde mai nou trebuie să treci prin furcile caudine ca să primești cod de TVA, pentru că toată lumea își face firmă pentru a fraudă sistemul. Nu pentru a găsi o modalitate de a-și pune în practică abilitățile antreprenoriale și creativitatea în generarea unui venit decent, ci pentru a fura bietul stat care se chinuie să colecteze venituri pentru binele public. Stat care nu trișează la licitații publice, nu angajează preferențial și care pune mai presus de orice eficacitatea și eficiența banului public. (hahaha)

Ah, da, și preferatele mele, ongurile, care se știe că au fost făcute pentru a aduce mașini străine fără

taxe sau pentru a fura din ajutoare și donații colectate, au reușit pe ultima programare să fure cu toptanul de prin finanțările de tot felul; și, bineînțeles, se pregătesc să fure din nou și în programarea actuală, că deh, obiceiurile proaste mor greu. Sau cel puțin asta află dacă te apuci să îi întrebi pe unii și pe alții ce știu despre organizații. Mai tragic este când te duci la ditamai seminarul cu finanțatorul tău și reprezentantul acestuia își începe speech-ul cu „aveți grijă, că știm noi că...”, după care începe să-ți înșire documentele cu care trebuie să-ți acoperi curul ca să dovedești, cum altceva, că nu furi.

Într-o astfel de societate ca să rămâi întreg la cap nu-ți rămâne decât să... (exercițiu liber de imaginație).

Teoria și practica tradiției

Ciprian LUPU

Dincolo de toate complicațiile de înțelegere religioasă, sociologică și politică pe care le revendică o poziționare corectă față de problema emigranților din Orientul Mijlociu, avem parte de foarte multe ingrediente și interese care, de la debutul anului alimentează ura nediscriminată și radicalismul în detrimentul unei câtimi de înțelegere.

Spusele abatelui Boileau istorisind despre Pascal și scaunele sale iluzorii pe care le trântea peste abisul imaginat sunt la fel cu înțelegerea noastră despre compasiune. Cum s-a văzut, din povestioare și anecdote relatate nu numai de abatele Boileau, dar de gânditor însuși în Cugetări, ne rămâne ceva mai mult dintr-un Blaise Pascal care, din trafic cu filozofia a scos un profit bun de pus la dospit peste ani?

Când te gândești că Europa este

mult conturată în jurul creștinismului și a diferitelor sale confesiuni, parcă devine cam obligatoriu un bun și contemporan negoț cu principiile active ale acestuia – compasiune, toleranță, iubire. Pentru că dincolo de teologii catolice, ortodoxe sau protestante, sunt, înăuntrul creștinismului, suficiente resurse să poată răzbate, prin extragerea înțelesului, într-o lume din ce în ce mai complicată.

Miza înțelegerii și a unui bun raport cu celălalt – musulman, hindus sau budist cred că este, înainte de toate fix stringența acesteia. Cu cât ne înțelegem unii pe alții mai puțin, cu atât parcă ne radicalizăm mai mult, cele mai proaspete vești locale fiind cele cu privire la inițiativa BOR de a revizui Constituția în vederea interzicerii căsătoriei persoanelor de același sex.

Indiferent de polarizarea pe care o poate isca o astfel de inițiativă, accentele prelaților ortodocși pivotează, ca de foarte multe ori, în jurul conceptului de tradiție și tradițional, de apărare a credinței, valorilor și principiilor ortodoxe ale neamului. Problema care se iscă vine tot dinăuntrul ortodoxiei unde, printre tradiție și conjugarea puterii lumesti cu tainele celeste, mai există un alt concept, cel de smerenie. E adevărat că acesta e

îmbrăcat și de călugării care țin predici pe Facebook dar și de Becali.

Cu aceeași poftă, și la noi și în Marea Britanie sau în Germania, tradiția a devenit, deja, antemergătorul extremismelor de tot felul. Dar, ce să vezi, nu există o tradiție unanim împărtășită de creștinism, ci, multiple tradiții, unele dintre acestea divergente până la absurd și producătoare de tsunami-uri istorice.

Ori, când te aștepti mai mult să mai lase, măcar provizoriu, mantaua tradiției la o parte pentru înțelegerea lucrurilor inter-religioase care încă ne scapă, diferite manifestări confesionale, și ele tradiționale prin excelență, nu pot ieși din casă fără îmbrăcarea, ați ghicit, hainei tradiției.

Să fim bine înțeleși, tradiție a început să însemne și un vechi colind bucovinean, dar și indisponibilitatea de a recunoaște drepturile unei minorități – în cazul nostru, LGBT, prin filtrul tradiției rămânându-ne doar să discriminăm fără băgare de seamă și fără echivoc. Odată pornit angrenajul discriminării, derapajele, excesele sau abuzurile vin la pachet.

Din foarte multe puncte de vedere, inițiativa BOR de revizuire a Constituției este mai degrabă o non-inițiativă și mai mult, angrenajul ultim de imixtiune a Bisericii în

lucrurile politice. Pentru că nu poți, simultan cu practicarea literală a tradiției, să modifice tradiția însăși. Nu rețin ca, tradițional, ortodoxia să aibă un pilon teologic din negarea căsătoriilor persoanelor de același sex. Că e o chestiune de interdicție internă religioasă, prin urmare implică și mecanica păcatului și cea a penitenței, este una, că Biserica, prin ingerința în reglementările Constituționale, dorește extrapolarea păcatului la cei care oricum, teologic, nu au defel un statut acceptabil în sânul ei, este alta. E ca și cum dorești, simultan, și mântuirea și damnarea gay-ilor și lesbieneilor. Ori, de aici pornind, e aproape o problemă de toleranță religioasă. Pentru că atâta vreme cât prelații Bisericii au mobilizat în jur de 1 milion de semnături în jurul inițiativei de revizuire, este clar că undeva e o problemă mult mai adâncă, mai de netrecut.

Este de natura evidentei că, de vreme ce avem de-a face cu o asemenea inițiativă, teologic, cei care fac parte din imediat ne-constituționala uniune, sunt nu numai sub interdicția de a se căsători, dar, religioși, sunt scoși în afara Bisericii.

Din păcate inițiativele post-revoluționare de reformare și modernizare a Bisericii ortodoxe nu au produs niciun efect notabil. Nici

pentru oameni, nici pentru apropierea dintre Biserică și societate. Academia, Universitatea sau spațiul public nu împărtășesc nici măcar vecinătăți cu Biserica, darămite schimburi culturale și informale.

În schimb, mixul biserică-politică, niciodată nu a dat greș. Ca un ceas elvețian, urgențele țărișoarei sar din Parlament direct în amvon. Noutatea este că probabil extinderea în zona legislativă a pretențiilor Bisericii, de data asta, chiar are un ton nemaîntâlnit până acum în binomul stat-biserică, anume cerbicia cu care urmăresc prelații BOR implementarea proiectului intern.

Este de urmărit evoluția acestei inițiative de revizuire, dar, mai important, dacă acest lucru se va întâmpla, cum se va schimba raportul de forțe stat-biserică. Pentru că, să fim serioși, în foarte puțin timp, capitalizarea, organizarea și implementarea acestei inițiative, au fost incredibil de eficiente.

În ultimă instanță ne putem întreba, dacă pentru o drepturile unei comunități care nu reprezintă nici pericol, nici amenințare, Biserica s-a putut mobiliza atât de eficace, la ce ne putem aștepta de la mixul stat-biserică, de vreme ce, într-un orizont predictibil, nu vom asista la separarea dintre cele două?

Teoria Conspirației

Episodul 3 - Politica fiscală

Dan VÂJU

Având în vedere faptul că există pe piață zeci de scenarii conspiraționiste atribuite statului, în continuare mă voi referi la unul dintre care pe lângă faptul că este extrem de tangibil, ne afectează zi de zi pe toți.

Politica fiscală a unui stat se referă la a încasa taxe și impozite de la cetățeni și companii, cu scopul de a le administra și de a le cheltui în numele binelui comun, acolo unde este nevoie, acolo unde comunitatea beneficiază. Adică noi, cetățenii punem în comun niște bani, și statul îi administrează, pentru ca tot noi să beneficiem de șosele, spitale, școli, pensii. Politica fiscală a unui stat incompetent se rezumă în mare parte la a supraimpozita bunurile cu consum mare. E complicat să ai o strategie coerentă pe mai mulți ani, atrăgând probabil multe critici, și pierzând încrederea cetățenilor. E mai simplu să trimiți ANAF-ul

să combată evaziunea fiscală, pe capul buticarilor, a covrigarilor și a plăcintarilor, și mai apoi cu banii strânși așa, să întreții cu ajutoare sociale bazinele largi de votanți. E mai simplu să supraimpozitezi decât să creezi locuri de muncă bine plătite, la fel cum e mai simplu să tai fabrici și să le vinzi la fier vechi, decât să le reorganizezi și să le faci productive. E mult, mult mai profitabil să te legi la conducta prin care se scurg banii de la stat, decât să faci o companie să fie profitabilă fără bani de la stat. Prea puține firme fac profit din economia reală, și sunt crâncen impozitate. Impozite pe salarii, TVA, accize, impozit pe profit, impozit pe dividende, impozit pe încasări. Statul este asociat în orice afacere din România, și conform calculelor e asociat cu 50%. Dar indiferent dacă compania e profitabilă sau nu, statul încasează. Statul e și în familia fiecăruia angajat din România. Era acum câteva zile să plătească impozit pentru sănătate și cei care nu au nici un venit. Asta da eficiență în a legifera și strânge birul!

De plătit, plătim și întreținem ineficiența unui sistem, dar ce primim de banii aceștia. Spitale moderne cu aparatură de ultimă generație, școli hi-tech, armată super dotată, autostrăzi, funcționari mulați pe nevoile noastre? Nu. Primim după cum urmează: spitale

care colcăie de bacterii și virusi ucigași, dotate cu aparatură de ultimă generație pe vremea lui Stalin, școli cu mobilier și aparatură de pe vremuri de tristă amintire, cu niște manuale numai bune de produs generații de incuți, armata mai are un pic să adopte praștia ca armă anti aeriană, autostrăzi invizibile, care au costat milioane de euro doar pe planuri și studii de fezabilitate. În schimb, trebuie să remarc că funcționarii sunt mulați pe nevoile noastre. Sunt mulați pe nevoia noastră de a ne face bagajul și de a pleca în alte țări, unde ieși însănătoșit din spital, unde școlile sunt adaptate nevoilor curente, armată dotată corespunzător, infrastructură.

Așadar cum se duc banii noștri la stat. Simplu! Ești proprietarul unui imobil? Excelent, Primăria te așteaptă anual să îți plătești impozitul. În cazul în care ești și fericitul posesor al unui automobil, statul îți mulțumește că plătești combustibilul supraaccizat, că plătești parcare, că plătești taxele, impozitele și asigurările obligatorii. Ai automobil cu motor puternic, cu atât mai bine. Costurile cresc exponențial!

Fumezi? Statul bagă cu două mâini banii tăi în buzunar și îți mulțumește. Bei un spritz? Statul te salută și mai bagă niște accize în buzunar. Ai apă curentă în casă? Chiaburule! La fiecare metru cub de apă consumat vei plăti și un

metru cub de apă care se scurge în canal. Adică plătesc ca apă scursă la canal și apa pe care o beau, sau cu care îmi prepar mâncarea, și apa care se evaporă când îmi usuc rufelee (statul bagă în buzunar). Cumperi un televizor nou, o mașină de spălat, un smartphone? Statul stă la casă și își freacă bucuros mâinile că tocmai a încasat 20 % din valoarea ca TVA. A venit seara și aprinzi lumina în casă? 20%! Ți-e frig și dai drumul la centrală? Vorbești la telefon? Te doare capul și te duci să-ți iei un hap de la farmacie? 20%! Ți-e foame? Norocosule! 9%! Ți s-au rupt pantofii și ți-ai luat alții? 20%. Respiri? ...Scuze, asta încă e gratis, dar sunt convins că în spatele unui birou, la Ministerul de Finanțe, există cineva care conspiră cum să impoziteze și respiratul. Și toate acestea ca persoana fizică.

Ești cumva antreprenor. Ești victimă? ANAF-ul te consideră din start evazionist fiscal. Mai ai și angajați. E aici chiar ai tupeu! Taxe și impozite scrie pe tine. Ai cumpărat cu 10 ron și ai vândut cu 20? Deci ai profit 10 ron. Bravo!

Statul te felicită și îți prezintă lista de datorii pe care o ai. TVA, CAS, CASS, șomaj, impozit pe încasări, impozit pe profit, impozit pe dividende. Cheltuieli indirecte cu combustibili, consumabile... ehe... ți-a trebuit antreprenoriat. Ai încasări mai mari decât cheltuieli. Statul te așteaptă la ghișeu frecânduși fericit palmele. Tocmai îi ești dator jumătate din ce îți iese ție. Ai venituri mai mici decât cheltuieli? Evazionistule, venim în control la tine și o să vezi cum arată iadul. Sigur ascunzi ceva de noi.

„Stăpânii” noștri au inventat și implementat și acest sistem. CIRCULAȚIA MĂRFURILOR și serviciilor trebuie impozitată. În fiecare an rata birului pe care îl plătim direct sau indirect crește. Reușim cu greu să ne cumpăram bunuri de folosință îndelungată, reușim cu greu să strângem bani pentru o vacanță, reușim cu greu să ne dezvoltăm, pentru că tot timpul trebuie să plătim, plătim, plătim unui stat lacom și incompetent.

În următorul articol o să indic pe ce cheltuie statul banii strânși așa.

De plătit, plătim și întreținem ineficiența unui sistem, dar ce primim de banii aceștia.

Spitale moderne cu aparatură de ultimă generație, școli hi-tech, armată super dotată, autostrăzi, funcționari mulați pe nevoile noastre?

De la servit cafea la a fi servit cu cafea

Mariana SEBENI-COMȘA

Vorbeam deunăzi, cu o prietenă, despre funcțiile obținute de femeile membre de partid. De fapt, vorbeam despre ce trebuie ele să facă și cu cine pentru a obține o funcție vremelnică, acel gen de funcție pe care o deții atâta vreme cât partidul care te-a pus acolo are o oarecare putere, sau câtă vreme șeful care te-a ajutat să ajungi acolo mai vrea să te susțină.

În cazul bărbaților care obțin astfel de funcții lucrurile sunt cât de cât clare. Sau, măcar ceva mai simple. Bărbații pun lucrurile la punct la o bere, sau în timp ce împart beneficiile strânse după o afacere bună, într-un birou, într-o cărciumă, sau într-o altă manieră la fel de bărbătească.

Ei, bine, în cazul femeilor situația e de răsul-plânsul. Ele trebuie să muncească mult la partid, să coasă, să țeașă, să facă mărțișoare și să împartă mulți cozonaci. Apoi, să se lase complimentate de câțiva colegi cu inimă zburdalnică și ochi alunecoși, în ideea că unul sau doi dintre ei o va vorbi de bine la șeful. Să șușotească pe la colțuri și să denigreze celelalte femei care au ceva șanse să fie remarcate înaintea

lor. Pentru ca, în final, să primească un astfel de job într-un pat dintr-o pensiune aparținând unui alt coleg de partid. Odată ajunsă în acea funcție vremelnică, femeia nu este lăsată să uite nicio clipă că fotoliul de sub ea nu este, de fapt, al ei. Pentru că și colegii respectivei știu deja cum l-a obținut. Și toți au câte o problemă de rezolvat, sau un reproș de făcut. Sau un nepot, ori o fiică sau un fiu fără noroc ce-și caută un loc de muncă.

Știu mai multe astfel de femei care, cândva, ne serveau cu cafele la conferințele de presă ale partidelor reprezentate în Brașov, dar care acum conduc instituții bugetare. Sunt mai grase ca atunci, poartă cercei ceva mai mari decât atunci, s-au căsătorit și par demne de tot respectul. Ba chiar par să fi uitat că noi știm cum și de ce ocupă acele funcții. În cazul bărbaților ajunși pe criterii politice în funcții de director istoria se șterge cu timpul. În cazul femeilor, niciodată.

Așa stau lucrurile. Și dacă așa stau lucrurile, mă întreb de ce ar crede o doamnă care acum ocupă cea mai mare funcție pe care ar fi putut-o ocupa raportat la nivelul ei intelectual că ar merita și mai mult. Șeful care i-a dat această șansă nu mai e la fel de puternic, nici partidul ei nu mai e ca a fost. Și nici ea nu mai poartă mărimea 40, cum purta cândva. Și, cu toate astea, să se vrea parlamentar. Sau ministru. Și mă întreb de ce trebuie ca în instituțiile statului să fie puși, la cărmă, oameni ai partidelor. Pentru că știm deja cum sunt ei aleși. Și nu-i mai vrem. Pentru că vrem concursuri pentru funcțiile cheie, făcute corect, în urma cărora să fie aleși oameni potriviți. În cadru public. Nu în cărciumă. Nu în hotel. Și, mai ales, nu în pat.

Mon Julien,

Eu nu votez. Gașca ta a adoptat hotărârile privind data alegerilor locale și parlamentare din acest an. Ai semnat astfel, deschiderea sezonului la panem et circenses. Pâine pentru voi și circ pentru noi. Din cauza asta am lăcrimat ca atunci când tai ceapa julienne.

Ca la fiecare spectacol al cirului „Alegeri în România” și în acest an, legea electorală are alte modificări. Nu contează pentru noi, atâta timp cât contează pentru ei. Am doar o observație la toate modificările de la ultimele multe, multe alte alegeri: orice propunere votată s-a întors împotriva celor care au inițiat-o. Si nu este de neînțeles. Fiecare partid a avut o idee care să îi mai aducă încă o reușită peste alți patru ani. Majoritatea au făcut propunerile când se credeau pe val și invincibili.

Deocamdată, reacții privind alegerile locale vin de la vocala Proștuța Aliniuța care încearcă să îl influențeze pe Julien tehnocratul să dea și el acolo, o mică Ordonanță de Guvern prin care să modifice (iarăși, și pentru a căta oară?) Legea Electorală. Aliniuța vrea alegeri pentru primari în două tururi. Chiar nu se gândește și la sentimentele buldogului Bologa? Cum poate să ceară modificarea Legii când aceasta a fost promulgată de Boc prin 2012, iar Bologa era frunțar în partidul premierului de atunci. Sper ca Aliniuța să nu aibă și alte idei și să își aducă aminte de 1996 când existau în țară 88 de partide și alegerile locale s-au desfășurat în mai multe tururi de scrutin!

De asemenea, bicefală conducere a PNL dorește să își lanseze candidații, până la sfârșitul lui ianuarie. Apoi, cum? Înainte de 4 mai, data oficială de începere a campaniei electorale?! Despre un Congres al PNL în care să se voteze un singur președinte nici nu poate fi vorba până nu se termină primul spectacol de circ din 5 iunie 2016!

La celălalt pol, PSD cu acei linge-blide penali din UDMR încă nu s-au hotărât dacă merg în ecuație și cu UNPR. Cei doi penali

Dragnea și cu Oprea s-au mai întâlnit ei să discute și să își strângă mâna, dar au rămas la nivel de vorbe. Beleaua este la partidul interesului național! Oprea s-a făcut vinovat de moartea unui om, ceea ce este mult mai grav decât învierea morților, realizată de Dragnea! Despre treaba cu „misiunea specială” și însoțirea unuia sau altuia de Poliție, asta e freție la picior de masă și este veche de când avem alegeri democratice în diferite variante contemporane. În paranteză fiind spus, Oprea nu este nici primul și nici ultimul care a avut „misiuni speciale”. Cel mai memorabil caz este al Robertei Anastase care a mers acum vreo 4-5 ani cu o coloana oficială la coafor și însoțită de șase SPP-ști!

Restul, sunt umplutură care scapă pe unde poate. Traseismul este un sport național în așa-zisa politică românească. Dar, de ce atâta bătaie pentru primari și consilii locale? Este simplu: ceea ce se va întâmpla la alegerile locale, va duce la alianțele ulterioare pentru alegerile parlamentare. Până atunci, însă, cirul va culmina cu negocierile politice din Consiliile Județene pentru stabilirea președinților. Și asta îmi aduce aminte de anii în care Ghișe era primar și CL era format din opoziție.

Așa vom vedea mișcări pe scena politică. Eu nu îmi doresc decât o singură mișcare: necunoscuții de pe liste să intre pe locurile eligibile, iar aștia care mențin actuala hazna să se ducă la fundul ei.

Cât despre alegerile parlamentare, nici în acest an nu se ține cont de referendumul național din 2009 prin care s-a redus numărul de parlamentari la 300 și Parlament Unicameral. Anul ăsta, partidele vor produce 466 de personaje care să le reprezinte în fața celor care mai ies din când în când în strada.

Personal îmi este scârbă de scârbe și dacă nu ați înțeles îi las pe alții să vă explice pentru că, de fapt, nu îmi place politica! Sunt în afara haznălei exact ca și Julien.

Ona ȘTEFĂRȚĂ

Tovarăși, nu asta se numește management

În spitalele păstorite cu atâta grijă și cu atât de mult interes de Consiliul Județean bate de ceva vreme vânt de premieră! Să vină gazetele! Să sune trompetele! Prima premieră: toate spitalele brașovene au încheiat 2015 cu excedent bugetar, declară public (cu iz de laudă!) cineva, fiind convins că e de bine și că mai este și corect ce spune! Păi nu este de bine! Nu o spun doar eu. O spun și alții, care comentează pe facebook, cu nume și prenume (Medicinistii de Brașov susțin Noul spital la Brașovului): „Aștept extraordinarele vești cu depășirea planului cincinal în acest an... Tovarăși, asta se numește management prost... Trăiască și să înflorească...” În legătură cu această „PREMIERĂ”, m-am tot gândit: să comentez?...să nu comentez? Dacă voi comenta, se va interpreta de către unii că mă aflu și eu în treabă... Dacă nu voi comenta, vor spune alții că nu mai sunt interesat de ceea ce se mai întâmplă cu sistemul spitalicesc brașovean... De ce m-a frământat această dilemă? Pentru că informațiile comunicate de reprezentantul CJ în domeniu ca motiv de laudă nu au o conotație pozitivă, ci dimpotrivă, ar fi un bun motiv de analiză critică a fenomenului! În cele din urmă, m-am hotărât să comentez, totuși, văzând comentariul dr. Ady Nicula, care are, deși puțini o știu, expertiză în domeniu (al managementului instituțional). El a sintetizat foarte corect și sec, în doar două cuvinte, ceea ce CJ-ul a considerat ca fiind „performanță”: MANAGEMENT PROST! Eu sunt tentat să lărgesc analiza fenomenului cu un simplu exemplu, incurajat și de comentariile făcute de managerul Spitalului de Neurologie și Psihiatrie, dr. Alexandru Grigoriu, care a mărturisit în spațiul public că excedentul de 1,64 milioane de lei aflat în bugetul propriu al instituției este

Dr. Dan Grigorescu, medic primar chirurgie plastică, inițiator și unul dintre cei 62 de membri fondatori ai Asociației Noul spital al Brașovului

reprezentat de „una dintre investițiile care a fost «amănată» de anul trecut”, fiind vorba de „reabilitarea acoperișului sediului central, această lucrare nefiind realizată fiindcă avizul Direcției Județene de Cultură Brașov pentru această lucrare a fost emis cu întârziere, din cauza faptului că instituția a rămas un timp fără director, după ce Gheorghe Mitran, s-a pensionat.” (BzB-ianuarie 2016). Unde este performanța clamată în public de stimata comisie de sănătate? Ca să nu mai vorbim de faptul că dacă am lua la puricat în ce constau „excedentele”, am putea constata că ele sunt doar aparente (economistii știu de ce!) sau chiar economii rezultate din fondurile necheltuite din bugetul de personal. Dacă am afla că aceste sume nu au putut fi cheltuite deoarece „plecările” (adică demisiile infirmierelor, asistentelor și chiar ale medicilor, da, medicilor!) din sistem au fost mai mari decât „sosirile”, asta ar fi chiar de plâns. Și cam așa s-a și întâmplat, atât timp cât demisia devine activă rapid, iar formele pentru concursurile de angajare

durează peste două luni! În loc de primă concluzie: pentru un spital e îngrozitor ca, în contextual lipsurilor existente în sistem să nu poată fi cheltuiți toți banii până la finalul unui exercițiu financiar. Care ar fi cauza? Nu cumva timpul extrem de lung și modul extrem de trenant în care au fost organizate concursurile de manageri în aceste spitale, perioadă în care cei vechi n-au mai cheltuit, iar cei noi, până au intrat în pâine... Iar dacă mai punem la socoteală și faptul că celelalte spitale din județ nu au stabilit o astfel de «performanță», a excedentului bugetar, ar putea însemna că relația lor cu consiliile locale a fost mai eficientă decât a spitalelor «brașovene» cu consiliul lor (așa zis) județean. Bravo lor! A doua premieră: Fonduri fără număr pentru „spitalele brașovene”. 1.668 milioane de lei investește Consiliul Județean Brașov pentru dotarea cu aparatură a spitalelor, declară vicepreședintele Adrian Gabor, prezentând o înșiruire de sume care ajunge la un total de 5.834.500 lei. Dacă ar fi să-l credităm cu faptul că a „beneficiat” de o slabă

informare a serviciilor de specialitate din subordine, am fi tentați să credem, dincolo de suprapunerea perfectă a primei valori cu suma alocată Spitalului de Obstetrică și Ginecologie, că restul sumei până la cele 5,8 milioane de lei va fi folosită pentru studii de fezabilitate în domeniul reabilitării termice, al reparațiilor capitale, al renovărilor de ambulatorii, al protecției antiincendiu și antisismice. Păi, întreb eu încă o dată (a câta oară?), nu ar fi mai bine să construim un spital

nou, ca lumea, decât să tot cărpim și să plombăm vechituri de clădiri de pe vremea străbunicilor noștri? Abia în momentul în care se va fi pus umărul de către toți cei aflați la putere în spațiul ăsta social brașovean amărât, uitat de lume și se va fi inclus în bugetul Consiliului Județean și al Consiliului Local un proiect comun de fezabilitate pentru Spitalul cel Nou al Brașovului, abia atunci, și numai atunci vor merita aceia: Să vină gazetele! Să sune trompetele!

Unde este performanța clamată în public de stimata comisie de sănătate? Ca să nu mai vorbim de faptul că dacă am lua la puricat în ce constau „excedentele”, am putea constata că ele sunt doar aparente (economistii știu de ce!) sau chiar economii rezultate din fondurile necheltuite din bugetul de personal. Dacă am afla că aceste sume nu au putut fi cheltuite deoarece „plecările” (adică demisiile infirmierelor, asistentelor și chiar ale medicilor, da, medicilor!) din sistem au fost mai mari decât „sosirile”, asta ar fi chiar de plâns.

Despre nobila profesie de medic și nevoia de schimbare profundă

Un incident mai mult decât neplăcut a aruncat o nouă pată asupra medicilor. La Râmnicu-Vâlcea, în sala de operații a spitalului județean, doi chirurghi s-au încăierat la propriu. Știrea a făcut senzație în presă. Dincolo de faptul că sala de operații este un templu al oricărui spital și funcționează pe baza unor reguli și protocoale bine definite, incidentul a creat (din nou) impresia că sistemul medical e un sat fără câini.

Profesia de medic, indiferent ce ar spune cei care se grăbesc să critice, este o profesie nobilă. A lucra pentru sănătatea semenilor tăi înseamnă să îți asumi un proces continuu de învățare. Condiția de medic presupune valoare intelectuală și nevoie de cunoaștere. Iar jurământul depus la absolvirea facultății oferă profesiei un grad de sacralitate. Se poate spune că medicul este un membru special al comunității! În majoritatea cazurilor, medicii sunt recunoscuți ca mari amatori de artă, muzică, limbi străine, pictură, având și alte preocupări față de profesia de bază.

Prin urmare, el trebuie să se

Prof. Dr. MSc. Alexandru Vlad Ciurea, Director Științific, Șef Departament de Neurochirurgie Spital Sanador, București

îmbrăca cu grijă, să-și aleagă atent ținuta, să meargă la teatru și la operă, să își poată permite oricând un taxi, un tratat de medicină sau o cină la restaurant după o intervenție istovitoare. Nu e doar o

chestiune de imagine ceea ce afirm aici, dar una de statut!

Cine spune că medicii nu merită aceste lucruri este un ipocrit. Orice medic – femeie sau bărbat – știe care îi este statutul și își dorește să se reprezinte pe sine conform acestuia. Noi, în sistemul nostru, avem însă o problemă: diferența dintre statut și condiția materială. Există recunoaștere, dar nu și o răsplată corespunzătoare. De aici, lăcomia unor medici, supraaprecierea propriei activități, orgoliul exacerb, disprețul pentru semeni, pasiunile costisitoare, frustrările.

Medicii, cum spuneam, nu sunt scutiți de slăbiciuni, dar, dincolo de acestea, există o concentrare mediatică foarte puternică pe acestea. Da, se discută frecvent despre prețul unei intervenții chirurgicale, și, da, există și asistente sensibile la atenții. Numai că sistemul în ansamblul său nu arată așa. Media alege întotdeauna excepțiile. Cei mai mulți doctori sunt de o demnitate ieșită din comun. Departe de a fi bogați, îmbrăcați modest, fac gardă după gardă ca să își suplimenteze veniturile. Multe spitale din România, inclusiv din Brașov,

se mândresc cu performanțe medicale deosebite. Din păcate, interesul mediatic se îndreaptă mai ales spre partea negativă. Efectul de imagine este unul devastator. Chiar dacă nu toți medicii sunt responsabili de faptele reprobabile ale unor colegi, opinia publică ne bagă pe toți în aceeași oală. Lucru care slăbește cel mai important sentiment dintre medic și pacient – încrederea. Eu, ca doctor și profesor, nu pot accepta așa ceva.

În legătură cu actul de recunoștință al unui pacient vindecat se pot povesti de asemenea multe lucruri. Fără să ceri, fără să condiționezi, te pomenești cu un pacient sau un membru al familiei sale că intră în cabinetul tău înainte de a pleca acasă vindecat și îți oferă un cadou. Mentorul meu, unul dintre fondatorii neurochirurgiei românești, profesorul Constantin Arseni spunea că a nu primi recunoștința este o jignire la adresa unui om care vrea să te răsplătească din toată inima. Profesorul povește rezidenților săi o întâmplare cu tălc. A operat pe creier soția unui ceferist care îi spusese că e foarte sărac și nu poate să-i ofere nimic.

Profesorul s-a amuzat și și-a văzut de treabă. Operația a reușit, iar înainte de externare, ceferistul a venit la profesor și i-a spus că, din toată sărăcia lui, vrea să îi facă un cadou. Și i-a dat o sticlă cu lapte. Profesorul a spus mulțumesc, dar omul nu mai pleca din cabinetul său. L-a întrebat ce mai așteaptă. Să-mi înapoiați sticla, a spus ceferistul...

Din păcate, schimbarea nu se poate face pornind doar de la medici și cu medici. Schimbarea trebuie gestionată de statul român prin reprezentanții săi – parlamentari, guvernanți, autorități locale. Dar oamenii politici nu se uită corect la situație. Incluziunea medicilor în rândul funcționarilor publici este o nerozie, nu doar o greșală. Creșterea veniturilor medicilor cu douăzeci și cinci la sută este doar un pansament local și un bun prilej de a stârni mânia profesorilor sau a poliștilor, cărora nu le sporesc veniturile.

Nu de reparații de mântuială are nevoie societatea noastră, dar de o reparație capitală, de sistem corect de sănătate și de un status corespunzător profesiei de medic.

Grapa, unealtă, nu armă

**Alexandru
PETRESCU**

Azi vom citi despre Grapă. Senatorul Sebastian Grapă! Eu personal îl apreciez pentru dezinvoltura de care a dat dovadă în prosteala oferită cu lărghețe celor din jurul lui. Sau nu apreciez cât de proști au fost unii din jurul lui! Desigur, îl apreciez și pentru faptul că a reușit să învețe să fie o gazdă interesantă.

Copil teribil al Făgărașului, acesta descoperă politica prin intermediul platformelor socialiste ale pesedeului. Acest Nilă al Făgărașului care i-ar fi vândut lui tatsu oile (dacă ar fi avut), un om înzestrat cu viclenia și ambiția săracului hotărât să se ajungă pentru a demonstra chiaburului că este mai presus decât orânduirea a reușit să se facă util baronilor politici din județ.

Suflet mare și caritabil, acesta își dă seama că totuși nu poți să tot dai de pomana, chiar dacă nu dai de la tine. Totul este degeaba dacă nu îți faci și ție! Așa că decide că principiile liberale sunt infinit mai profitabile, și asta după ce îl întâlnește pe carismaticul filozof Aristotel „Bebe” Căncescu. Și treaba începe unsă! După o intensă activitate prin urbea Făgărașului, omul reușește să ajungă consilier județean. Fire practică și grijulie, acesta are grijă de multe localități din Țara Făgărașului. Pune umărul la bunăstarea acestora, participă cu mistria în mână la renovarea unor obiective de prin Hârșeni, Beclean, Mândra, Viștea, Recea, Comăna, Voila, Viștea, Șinca Nouă, Făgăraș, Săcele etc... multe mai sunt!

Fidel executant al politicii

liberale alături de mentorul Bebe, acesta nu ezită să intre în conflict deschis cu cei ce aveau să vină la putere și să le pape resursele: Boc, Scripcaru, Udrea. Regizează chiar și o piesă de teatru în care îi costumează pe cei de mai sus în uniforme naziste. Că deh, foamea naște monștri, așa cum puterea naște iluzii. În timp, prin inginerie politică bine cunoscută mai ales de făgărășeni, acesta, pătruns încă de mila social-democrată care nu l-a părăsit niciodată, reușește să salveze de la distrugere un important vestigiu al industriei locale, pe care acum îl păstorește cu succes nebun. Mai ales printre pensionari, care apreciază mesele tovarășești de la marginea piscinei.

După zguduiala oferită de DNA „șefului Bebe”, Sebastien al nostru intră mascat la comanda trustului de presă al famigliei. Încearcă să își pună amprenta personală și organizează activitatea pe modulul legiunilor romane: sutași, tribuni, blablași!

De acolo este debarcat rapid pentru „nepotrivire de caracter politic”. Adică nu a investit suficient. De unde să investească măi Bebe, că de unde tot iei și nu pui...

Lăsat fără eleganța conferită

de măreția unui mogul, deși este unul dintre puținii luzări care au mai ținut aproape de „crescătorul de căprioare”, acesta încearcă o apropiere de omul pe care l-a belit la pielea goală în media trustului. Adică de Scripcaru. Alături de care practică o relație reciprocă, chiar la cantina aia socială pe care și-a tras-o, și chiar de ziua lui. Nemulțumitoare relație politică totuși, dacă Sebastien decide să treacă rapid la UNPR. Probabil influențat genetic de ambiția luptătorilor din munții Făgărașului, asemenea unui partizan abandonat de prostanii pe care i-a trădat sistematic, acesta descoperă deodată un nou Mesia al politicii, al interesului național! Un General, un izbăvitor! Pe Oprea! Așa că se oprește pe sinuosul traseu politic fix la formațiunea cu girofar! Unde luptă și dai, și dai și luptă! Ciudat parcurs pentru un luptător al munților făgărășeni...

Reușește să strângă în jurul lui mai mulți debusolați politici, majoritatea foști peneliști, pe care îi transformă în „deținuții noii politici”. Tristă imagine a liberalismului vopsit. Tristă ajungere din personaj politic în furier.

Acum, oamenii au început să

și pună întrebări. Ce face Grapă? Cum a reușit un partid scos de sub portofelul politic prin „metoda maradona” să decidă soarta noastră, a celor care le plătim indemnizațiile? De ce s-au transferat necruțătorii debusolați acolo? Pentru ciolan, pentru ciolanul șefilor care încă vă oferă cu succes prosteala politică. Pentru că sunteți naivi și aveți memoria scurtă! Și pentru că o înghițiți încă bine!

Acum, unul dintre ultimele sale eforturi este organizarea la Brașov a conferinței politice naționale a unui stat major fără girofar. La care vor participa cam ultimii 500 de mohicani care se mai lasă prostiți de sforăiala unor mareșali bastonari. Interesantă conferință. În fapt, un pupat în cur a celui în care mai credeți că poate să vă ofere

ceva și vouă. Poate niște resturi, pentru că ghegeneralul izmenelor este ocupat cu salvarea propriilor buci, iar dosarele pe care le-a arhivat pentru propria siguranță nu va încălzi și plapuma voastră! Cumplită iarna voastră politică. Frig pe traseu furier!

Ar mai fi o întrebare, o nelămurire. Să fie oare o coincidență faptul că sâmbătă, la doi pași de Oprea, în sediul PSD se va desfășura și Dragnea, țărânușul învietori de morți din Teleorman? Acest „Lazăr” mistic care nu exclude o colaborare cu cel care i-a asigurat majoritatea. Să fie oare peste nasul lui Niță, să fie sub nasul lui, vom vedea la masa de după. Oricum, este o sfidare imensă să organizezi la Brașov, locul de care ți-ai bătut joc mai mult decât de orice altceva, o agapă „militarizată”.

Cam aici se încheie parcursul politic al ambițiosului Sebastian. Fost bufon la curtea Regelui Alb, vopsit cu Wella la marginea piscinei cantiniste, acesta se pregătește de o retragere triumfală. Mai mult o unealtă decât un comandant, înconjurat de sutași mistici, limitați în propriile nedumeriri, senatorul uneltelor se pregătește de retragere fără să știe. Nostalgic al trustului care a distrus cariere, al mistriilor și al prietenilor distruse pe altarul interesului național, Sebastien se pregătește să scoată un ziar politic. Un ziar în care va da ultima luptă. Un ziar în care își va publica ca ultim strigăt de luptă, propriul necrolog politic. Pe care îl vom interpreta și noi. Oricum, voi reveni asupra acestui subiect. Pentru că sunt capitole nescrise în ceea ce va fi romanul politic al unui „senator luptător”. Sau într-un îndrumar al uneltelor politice. Noapte bună senatoare!

Copil teribil al Făgărașului, acesta descoperă politica prin intermediul platformelor socialiste ale pesedeului. Acest Nilă al Făgărașului care i-ar fi vândut lui tatsu oile (dacă ar fi avut), un om înzestrat cu viclenia și ambiția săracului hotărât să se ajungă pentru a demonstra chiaburului că este mai presus decât orânduirea a reușit să se facă util baronilor politici din județ.

Chimir Zen Amintiri din Beciul Domnesc

Ca de fiecare dată când vine nea Giovani de la proces, se lasă cu tărăboi la Beciul Domnesc. Totul a-nceput prin noiembrie, când s-a întors de la procesul care ne spuse nea' Giovani că era blat cu judecătoria și că sanchi, sută-n mie se liberează. Ce să zic, nu m-am bucurat prea tare, că fără nea Gigi și nea Giovani la beci nu-i viață; nea Copos e câne de om și nu dă nici gaura din covrig. Mai am noroc cu nea' Cristi că mai scapă niște cocostârci.

În fine, ce să mai, intră pe poartă nea Giovani și să te ții, mai mult lătra decât vorbea. Și dădea din mâini și vorbea așa de unul singur, în curte. „Bă, jechoșilor,

băă! Știi bă, cine sunt io, bă săracilor care sunteți săraci! Bă, Cartianuleee, bă Tolontaneeee, bă! Da' nu vine bă familia mea la putere, bă!? Tu-o-n gură de judecătoria nasoală!”. Cum ne uitam noi de pe geam la dânsul, a tăcut brusc și nu mai dădea nici din mâini. S-a pus lângă un stâlp de la poarta principală și căzu liniștit pe gânduri când, venind din spate, îl apucă nea Gigi de umeri și-i zice, „Lasă, bă Giovani, că o să fie bine...Nu ne lasă pe noi Măicuța Domnului. Am bătut metanii toată noaptea, Giovani, și am făcut și două acatiste la Sf. Parascheva. O să fie bine, Giovani, o să vezi nu ne

lasă Hristos pe noi” și-și făcură două cruci mari. Se îndreptară amândoi, domol, spre intrarea în incinta închisorii, de ți se rupea sufletul să vezi așa doi oameni mari cum i-a băgatără mascații la bulău...

Ce fericit am fost anu' trecut când mi-am luat mașina. Și Marlina mea parcă se schimbuse și era așa, mai cochetă, încetase pentru vo' sptămână chiar și să mai umble teleleu prin sat. Că dacă nu era nea Gigi, rău mai era... Păi de unde mi-am luat io mașina, nu de la nea Gigi? Stai să spun cum a fost...Cum citeam io pe ascuns din Nietzsche ăla de l-am ciordit de la nea Copos, odată-l

văd pe ne Gigi în fața ochilor!

– Bă Brânză, bă, tu ești botezat, bă?

– Da, nea, Gigi, cum să nu fiu!?

– Păi bine, bă, dacă ești tu botezat în Hristooos, ce-ți trebuie ție, zdreanță, care ești zdreanță, să tenhăitezi cu Copos și cu ezistențialii lui!?

– Stai bre, nea Gigi, să-ți spun...Poc! Poc! Îmi scapă al dracu' două perechi de palme d-alea de stână!

– Dacă te mai prind că mai citești cărți d-alea, te rup cu bătaia, m-ai înțelees? Ce să zic, am zis că da, că nu mai citesc.

– Să știi și tu, bă băiatule că când citești pe satanistul ăla de

Nicee, vine un drac mare și negru și îți ia mințile, bă! Și vai și-amar de sufletu' tău! Să pui mâna să citești Patericul și Psaltirea, m-ai înțelees!?

La vreo doo săptămâni, iară mă prinde nea Gigi citind, dar acu' citeam Patericul, și din părintele Cleopa.

– Brânză, pentru că nu mai ești de-a lu' Satana, o să te jignesc cu 5000 de euro ca să ții calea cea dreaptă în Hristooos, da!?

Și-mi pune nea Gigi, în mână, cinci mii de cocostârci de mi s-anmuat picioarele.

**Brânză,
aghiotant
la Beciul Domnesc**

Lalele... lalele...

Karla TITILEANU
decorator

Frumoasele noastre lalele! Parcă de-abia le aștept! Acum ce-i drept, e drept. Sunt frumoase, sunt cu miile, spectaculoase și chiar dau culoare spațiilor verzi în care prind viață în fiecare primăvară.

Dar nu despre peisagistica florală vreau să scriu azi, ci despre peisagistica urbană în general, a minunatului nostru Brașov. Da, în iubirea noastră de urbe, avem cel mai fain oraș. Dar de ce ne comparăm mereu cu ăia mai săraci, mai proști, mai puțin norocoși? Și-a dorit lumea să fim capitală culturală. Păi cultura, dragii mei, nu înseamnă doar

munți, niște teatru, ceva cărți, proiecții fistiche și niște concerte. La cultură băgăm și niscaiva arhitectură, design și arte plastice, pentru că fără ele am fi trăit și acum în peșteri gri. Și ca să fac povestea rotundă, mă gândesc la ce înseamnă peisagistică urbană și mai ales mobilier urban, pentru că la el voiam să ajung. Mobilierul urban este tot ceea ce se amplasează pe domeniul public, ca de exemplu: bănci, jardiniere, stâlpi, cișmele, parcare biciclete, etc.

Ani de zile au trecut de la plasarea minunatelor bănci prin centru, ceva felinare, jardiniere, pubele... mmm... și cam atât? Apreciez că fac parte din același soi (că nu-i pot spune stil), dar totuși! Atât poate Brașovul? Chiar nu avem designeri

și arhitecți capabili să aducă puțin modernism și inventivitate, astfel încât să-i dăm Brașovului un iz contemporan? Eu zic că avem. Chiar din belșug și ar fi foarte fericiți să-și facă meseria pe care o iubesc și o respectă. Singurul lucru care lipsește este trezirea la viață a celor care au factorul decizional în mână, ca să ne putem bucura și noi brașovenii de forme, culori, tehnologii, confort și frumusețe așa cum

o fac și alții în orașele lor. Să mai vedem și altceva decât monotonia străzilor, piațetelor, parcurilor și sărăcia artistică ce umblă brambura prin centru (să nu vorbesc de restul cartierelor, care oricum sunt de pe altă planetă).

Și mă întorc la lalele. De ce la alții cresc din beton și la noi nu?

<https://www.facebook.com/ChicAmbient>

O lume minunată...

O lume plină de culoare, o lume cu zâmbete nedisimulate, o lume cu hohote de râs zgomotoase, o lume a muzicii, o lume a dansului, o lume a copilăriei. Este lumea teatrului de păpuși. Este lumea în care actorii, părinții și copiii trăiesc cu sufletul la gură peripețiile personajelor care se perindă dinaintea lor. Povești mai vesele sau mai triste, povești pline de tâlc, povești cu care copiii cresc mai ușor, mai frumos. Îi ajută să descrie senzori și caractere, îi ajută să-și îmbogățească vocabularul, îi ajută să descopere lumi diferite, să simtă muzica, să vadă culoarea...

Teatrul este o lume aparte, o realitate diferită, o realitate paralelă. Teatrul este leac pentru suflet și hrană pentru minte. Teatrul este o lume în care actorul îmbracă haine

diferite pentru a însuflă crâmpie de imaginație. Actorul se transformă lăsându-și deoparte viața privată ca să încante spectatorul. Când actorul lucrează cu marionete sau interpretează pentru copii, el devine un fel de magician: lumea din jurul său capătă o aură de inocență și devine un spațiu în care adultul poate să se refugieze din realitatea cotidiană trăind, pe durata spectacolului, la intensitatea unui copil. Pentru că de la copil putm învăța multe – spontaneitatea, bucuria, autenticitatea. Mai ales autenticitatea. Copilul este sincer și când plânge și când râde și o face cu tot sufletul.

Până la urmă, aceasta este esența teatrului de păpuși: să trăiești din tot sufletul!

Andreea Kovásznai RĂDULESCU

Chef Mugurel STROIE

Rulada de spanac cu cremă de branză de vaci, cașcaval și somon

Ingrediente:

- 0,350 g de spanac fiert, bine scurs de lichid și mărunțit fin
- 3 ouă
- 4 linguri de smântână
- 7 linguri de făină
- 1 linguriță de bicarbonat de sodiu
- 1 lingură de zeamă de lămâie
- sare, piper după gust
- 0,150 g de brânză de vaci proaspătă
- 0,150 g de cașcaval ras
- 0,150 g de unt la temperatura camerei
- 0,250 g de somon afumat

Preparare:

Spanacul, ouale și smântâna se pun într-un bol și apoi se bat bine cu furculița

Se adaugă făina, sare și piper după gust, se adaugă bicarbonatul stins cu zeamă de lămâie. Se amestecă totul și se toarnă într-o tavă acoperită cu hârtie de copt. Blatul se coace în cuptorul preîncins la 180 de grade Celsius, timp de 15-20 de minute. În timpul coacerii culoarea verde se va intensifica. Blatul nu trebuie să se rumenească, ci să treacă testul scobitorii, care, introdusă în blat, trebuie să iasă curată.

Între timp se prepară crema din brânza de vaci și cașcaval.

Blatul răcit se va desface de pe hârtia de copt. Apoi se va rula foarte strâns și se va lăsa să se răcească în această poziție.

Se va unge cu crema de branzeturi iar după se vor așeza feliile de somon acoperind toată suprafața. Se rulează foarte strâns și se dă la rece cel puțin 2-3 ore înainte de tăiere.

PUNEM FORȚĂ ÎN BUSINESS

COMUNICARE • PUBLICITATE
STRATEGIE

BRANDCELL 360
building ideas. growing value

www.brandcell.ro 0721 112 730
f/BrandCell360 0748 823 323

Strada Alexandru Ioan Cuza nr.24 Telefon: 0268.418.956
Urgențe: Tel: 0740.088.714 E-mail: contact@health-vet.ro

Broșa

Cătălin BADULESCU
brasovorasmagic.ro

Era o broșă deloc sofisticată, ca un ac de siguranță mai mare. Foarte mare. Nu era doar o singură broșă. Era un set. Aceeași mărime, în mai multe culori. Mov, turcoaz, maro închis, roz pal. Putea fi o broșă ca oricare alta, dar era broșa EI. Un accesoriu extrem de simplu, profund elegant prin simplitate, pe care EA îl asorta la orice. La o eșarfă, la un deus pieces pretențios, sau la o bluză vaporosă de vară. Bineînțeles că mergea perfect și la blugi.

Prima oară i-am văzut broșa în drum spre o petrecere de jurnaliști. Nimic fișos, urmau sporovăieli intelectuale la o dușcă de bere. În drum spre... i-am văzut-o, pentru că nu am mai ajuns la petrecere. Ne era parcă foame și am intrat la soră-mea, la casă cu grădină mare. M-a alintat dintotdeauna, e sora mai mare, ea mă răsfață cu bunătăți gătite de mâinile, priceperea și altceva tot al ei. Zicea că îi umplem grădina cu dragoste. Că după ce plecăm, șiroiește pe butuci, pe pomi, pe gardul viu. Ciudat, ne cunoaștem de vreo lună și ne iubiserăm de două. Nopti. Nebune nopti, fugărite de lună, deocheate cu bahto delo delo. Sor-mea ne-a răsfațat cu pulpe de curcan gratinate, de culoarea broșei de atunci. EA nu prea mănâncă cu poftă, ciugulește doar. Se juca cu

broșa și a pus-o pe masă în spatele hartanului de Meleagris gallopavo.

Am plecat spre club. Pe stradă nu știam ce îmi lipsește la EA. Coafura era ok, stilul sport elegant care o prinde atât de bine, ciufulito-ășezato-zburlit, pantofiorii negri din piele moale, dresul impecabil,

fusta aproape scurtă, mai aproape de coapse decât de decența genunchiului, bluza și eșarfă. La eșarfă era baiul! Îi lipsea broșa aceea maro închis, care o închidea doar de formă. O împlinea de fapt, cu o eleganță a contrastului în fața căreia marchizele cu sânge deloc

mai albastru decât al EI, ar fi lepădat de invidie. Eu știam unde o uitase. Știam precis! Între încheietura copanului și buza farfuriei moștenite de la bunica. Am decis, amândoi, că nu are sens să ne întorcem din drum. Aduce ghinion și trebuie contracarat cu ceva cruci făcute cu limba fix în cerul gurii. Nici la petrecere nu mai era cușer să mergem. Am fi simțit lipsa broșei. Matematic, la jumătatea distanței, era un motel. Acel motel unde o făcusem femeie și mă făcuse bărbat în ciuda numeroaselor experiențe pe care le avuseserăm amândoi, destul de degeaba până acolo. Am intrat în motel cu o oarecare evlavie, o pioșenie ușor stângace, pătrunși de ecumenismul momentului. Ne pregăteam de un ritual de eradicare a superstiției cu ajutorul limbilor noastre care musai să facă cruci în cerul gurii. Unul alteia.

Dimineața am recuperat broșa. Era exact acolo unde știam. La știri am văzut că la clubul cu pricina, în noaptea aceea, avusese loc

un incendiu devastator. Nu au fost victime, doar panică. Sigur și-ar fi pierdut broșa acolo. În panică se pierd multe.

Desigur au mai fost și alte petreceri. Sofisticate sau simple șuete. Fiecare cu broșa ei. De fiecare dată când eram abătuți, încrâncenați sau doar în neapele noastre, TREBUIA să uite câte o broșă. Și atunci, ritualul salvator se repeta cu valoare de axiomă nurlie. Evident, nu am devenit niciodată cucernici.

BREAKING NEWS: Am reușit, după un an de muncă cu contract beton, să facem un credit la bancă. Nu pentru casă. Pentru a tăia un beton de motel. Am cumpărat un seif scump și foarte sigur. L-am încastrat în beton, în camera noastră, cu numărul nostru. Doar pe aceea o rezervam. Am depus o casetă de valori, tot scumpă, tot foarte sigură, cu trei rânduri de cifruri. Nici nu putem concepe ca broșele EI să nu fie în siguranță. Ar fi fost catastrofal să nu mai aibă ce să uite, din când în când.

Coafura era ok, stilul sport elegant care o prinde atât de bine, ciufulito-ășezato-zburlit, pantofiorii negri din piele moale, dresul impecabil, fusta aproape scurtă, mai aproape de coapse decât de decența genunchiului, bluza și eșarfă. La eșarfă era baiul! Îi lipsea broșa aceea maro închis, care o închidea doar de formă.

Mica neunitate națională

Raluca FEHER

Românii sunt îmbrăcați în ii. Stau ciopor lângă sania traforată din placaj unde sunt cocoțați armenii. Urletele muzicii populare armenestiucid conversația. Ceeee? Poftim? Mâinile se fac pâlnie, încercând să direcționeze cât de cât cuvintele spre timpan. Nu pot să-mi dezlipesc ochii de pe bucle unei pseudo-brazilience care tropăie mărunt, trimițând din călcăie o unduire spre fese care apoi se propagă până la penele din vârful capului. Înghesuială mare pe bucle doamnei căci alți 80 de ochi, ai comunității punjabi, sunt agățați, câte 3-4 perechi pe centimetrul pătrat de piele prinsă în ciorapi de plasă.

Marea de kurzi în pantaloni cu pense din dreapta este împărțită de două Moise cu sâni lăsați, fuste scurte și pantofi aurii de samba. Brazilience și ele. Iranul a încins o horă cu muieri învelite în șaluri roz și verzi, boite strașnic. Ciaca-raca-cichi-cia. Avem unguri, ruși și alte ii. Ale ucrainenilor.

Românii sunt nemulțumiți. Deși sunt cam 2000-2500 în Adelaide, s-au urnit pentru parada de ziua Australiei doar 10. Tatiana zice că nu iese nimic, că popor mai lipsit de unitate nu există. Crețul blond al cărui nume îmi scapă confirmă: românașului nu îi place decât macheala. Și aia nu e aici, în oraș, ci pe plajă.

Theodora e de 57 de ani aici, nu a mai fost de pe vremea lui Ceaușescu în România și cu toate astea și-a îmbrăcat ia bănățeană luată de tătuțu ei din Londra, cu lire sterline acum 60 de ani și a venit la paradă. Pălăria acoperă o figură elegantă, pomeți înalți, nas fin și o vârstă purtată grațios. Se ocupă de cultură la asociația românilor din sudul Australiei.

Nimic nu se poate face. Toți cred că pot să organizeze evenimente mai bine decât ceilalți, desigur nu știu să facă asta, deci totul este un eșec.

Și nu numai. Românii își dau la gioale, cu sete, nu vin la întâlniri și, în general, se lepădă de românismul lor la primul Cucur... scos de cocoș pe plisc.

O doamnă grasă mă îmbie în engleză să iau o bundiță pe mine și să particip la paradă, ca să fim mai mulți. Îi explic că sunt turist, că nu intenționez să rămân în Australia și că e aberant să mă maschez în rezident. Mai încearcă și președinta asociației, de data asta cu o ie luată de la Voroneț. Are 3-4 de dat, măcar să lase românu steak-ul și berica și să vie să-și reprezinte țara mumă.

Theodora vorbește perfect, fără urmă de accent, limba țării al cărei pământ nu l-a mai călcat de 30 de ani. E pictoriță. A invitat o altă pictoriță, și aia plecată din România, să facă o expoziție la Adelaide. Nu a venit niciun român. Zero.

O uimire uriașă iese de sub pălăria de paie. Adică verișorii și nepoții lui Eminescu, Grigorescu, Aman și Brâncuși sunt mai interesați de sizzling sausages decât de armonie în sos roșu. Adică nu au lăsat ei formele pline ale paharelor de shiraz ca să se arunce într-o conversație stâncoasă despre adâncimea operei lui Francis Bacon?

Theodora a fugit de realitate până în Australia. După 57 de ani, realitatea a prins-o la evenimentul organizat cu cealaltă pictoriță exilată. A bătut-o pe umăr realitatea și când Theodora s-a întors, realitatea i-a zis, înghițindu-și un râgăit de mici treziți de o cola rece turnată peste: Ce faci coite? Te dai româncă dar nu știi că nouă nu ne plac căcaturile ăstea artistice?

Și apoi i-a tras un bobârnac în nas și s-a dus sa devoreze bufetul aranjat de comunitatea românească. De rușine, Theodora și-a șters din memorie acest episod. Și mie îmi pare rău să îi reamintesc. Ce sunt eu, neamț, să îi rănesc sentimentele?

www.cramagirboiu.ro

Oare acesta este modelul de educație pe care doresc să îl instituie norvegienii?

În perioada 20-22 ianuarie, m-am deplasat în Norvegia, alături de o delegație a Parlamentului României, având ca scop susținerea familiilor de români, afectate de anchetele Serviciului norvegian de protecție a copilului (Barnevernet). Agenda de lucru a cuprins întreveneri oficiale cu autoritățile norvegiene, dar și întâlniri cu comunitățile de români din Norvegia.

În cadrul discuțiilor purtate cu diaspora românească din Norvegia, cetățenii, prezenți într-un număr ridicat, au apreciat implicarea Parlamentului României în aceste cazuri, românii simțindu-se astfel ocrotiți, chiar dacă părăsesc teritoriul țării.

Consider că, în virtutea mandatelor ce ne-au fost încredințate, avem datoria de a-i reprezenta cu responsabilitate, dialogul fiind însă o condiție esențială pentru aflarea problemelor cu care aceștia se confruntă.

Din discuțiile purtate în legătură cu Serviciul norvegian de protecție a copilului (Barnevernet), am putut sesiza o teamă a cetățenilor față de această instituție. Am cunoscut familii care au ales să-și trimită copiii în România până la o clarificare a legislației sau până la revenirea lor în țară. Există inclusiv familii care au ales varianta de a părăsi Norvegia, doar pentru că au considerat că este imposibil să trăiască având teama de a-și pierde copiii în orice moment.

Acest fenomen ne îngrijorează profund și ar trebui să constituie un semnal de alarmă chiar și pentru Norvegia. Aplicarea unor măsuri atât de drastice în această țară constituie un paradox, în

condițiile în care Norvegia sprijină activ, prin granturile oferite, domenii precum: incluziunea socială, problemele romilor, protecția mediului, dezvoltarea domeniului energetic, etc.

România a demonstrat că își protejează cetățenii

Totodată, prin această vizită de lucru, dar și prin poziția consolidată a instituțiilor statului, România a demonstrat încă o dată că își protejează cetățenii, indiferent de locul în care aceștia se află.

Sumele primite de cei ce îngrijesc copii în plasament sunt foarte mari, mergând până la 120.000 de euro pe an, astfel că putem suspecta existența unor interese materiale în activitatea Barnevernet. Aș dori totodată să mai dezvălui o informație care mi-a fost transmisă de un român care locuiește în Norvegia: într-o zi copilul i-a povestit că un alt

copil, norvegian, care se afla în plasament, le povestea colegilor cum își șantaja părinții la care se afla în plasament să îi cumpere diverse obiecte costisitoare, spunând că în caz contrar poate fi plasat într-o altă familie care își permite să îi facă acele cadouri pe care le dorea. Oare acesta este modelul de educație pe care doresc să îl instituie norvegienii?

Discuțiile cu partea norvegiană au avut o evoluție bună, partenerii noștri înțelegându-ne îngrijorarea cu privire la situațiile în care se află anumiți cetățeni români. Un efect deosebit l-a avut și campania umanitară de susținere a familiei Bodnariu, desfășurată la nivel mondial, acțiune care se poate amplifica în orice moment, în lipsa unor măsuri juste adoptate de statul norvegian. Astfel, avem convingerea că se vor parcurge pași importanți în soluționarea acestei probleme.

Cu toate acestea, consider că mai este un drum lung până când

familia Bodnariu se va reîntregi, însă avem certitudinea că procedurile au fost demarate, statul norvegian solicitând instituțiilor abilitate să trateze acest caz cu prioritate și cu atenție sporită. Mai mult decât atât, am atras atenția asupra faptului că plasarea celor 5 copii în trei familii diferite, crează un dezechilibru emoțional și mai mare, iar măsura este injustă având în vedere că, în momentul de față nu există o hotărâre judecătorească definitivă care să demonstreze relele tratamente la care ar fi fost supuși minorii în familia naturală.

Menționez că demersul nostru, în cazul familiei Bodnariu, a fost îngreunat de faptul că ne-am confruntat cu o familie mixtă.

Partenerii norvegieni au refuzat discutarea cazurilor particulare, atenția fiind centrată pe situația generală a familiilor de români afectați de deciziile ale Barnevernet. Am atras atenția asupra faptului

că o astfel de abordare ar putea pune la adăpost numeroase abuzuri, existând convingerea lucrătorilor că, indiferent de măsurile pe care le aplică, nu pot fi trași la răspundere.

Vizita noastră în Norvegia a fost una utilă și necesară, eu fiind convinsă că va aduce beneficii tuturor: familiei Bodnariu, dar și altor familii aflate în situații similare, partea norvegiană agreând ideea de a acorda, în următoarea perioadă, mai multă atenție legislației din domeniul protecției minorilor, precum și situațiilor actuale care îi vizează pe cetățenii români.

Îmi exprim speranța că, în urma mediatizării acestor situații dramatice, instituțiile, dar și oamenii politici, vor acorda o importanță sporită inclusiv situației copiilor din țară, deoarece ei reprezintă o adevărată bogăție și o garanție a viitorului României.

Maria GRECEA,
deputat de Brașov

Sumele primite de cei ce îngrijesc copii în plasament sunt foarte mari, mergând până la 120.000 de euro pe an, astfel că putem suspecta existența unor interese materiale în activitatea Barnevernet. Aș dori totodată să mai dezvălui o informație care mi-a fost transmisă de un român care locuiește în Norvegia: într-o zi copilul i-a povestit că un alt copil, norvegian, care se afla în plasament, le povestea colegilor cum își șantaja părinții la care se afla în plasament să îi cumpere diverse obiecte costisitoare, spunând că în caz contrar poate fi plasat într-o altă familie care își permite să îi facă acele cadouri pe care le dorea.

Sportul nu începe cu medalii

Am participat zilele trecute la conferința de presă organizată cu ocazia deschiderii Campionatului Mondial de Biatlon pentru juniori. După conferință, am discutat cu doamna ministru Elisabeta Lipă despre o serie de completări la Legea sportului și despre nevoia ca în acest proiect să fie implicat și Ministerul Educației. Tinerii sportivi trebuie să poată să împace performanța cu școala, iar la acest capitol suntem încă deficițari. Tuturor ne plac medaliiile, dar de multe ori copiii aflați în cantonamente sau la concursuri lipsesc de la ore, iar soluțiile de recuperare

a lecțiilor depind numai de bunăvoința profesorilor. Și nu toți sunt binevoitori.

Tema este însă mult mai vastă, iar sportul românesc este un alt domeniu al vieții noastre care suferă. Sportul de masă, în primul rând. Copiii vin cu scutiri la puținele ore de sport de la școală. Pistele pentru biciclete sunt insuficiente, iar spațiile amenajate pentru sport din cartiere sunt adesea doar... subiect electoral. Sportul e o Cenușăreasă căruia nimeni nu vrea să îi găsească pantoful pierdut!...

Pe de altă parte, sportul creează caractere. Este aducător de sănătate

și bună-dispoziție. Deprinderile motrice, rezistența fizică și psihică, energia și echilibrul – toate acestea sunt atribute necesare omului modern și se regăsesc, toate, în sport.

Sportul de performanță fără sport de amatori nu poate exista. Un copil care bate mingea pe un teren din fața blocului poate stârni interesul unui antrenor. Dar ca să îl poată forma, antrenorul are nevoie de o serie de resurse – teren de

antrenament, echipament, vestiare. Clubul trebuie să își poată permite să intervină în hrănirea micului sportiv, să îi controleze sănătatea, să îl poată trimite în cantonamente și la competiții. An de an, este nevoie de noi resurse pentru fiecare generație de copii sau juniori. Și, din păcate, niciun sport nu e ieftin.

Ce e de făcut? Cum facem să ne bucurăm de biciclete ca la Copenhaga, dar și de performanțe ca ale marilor cluburi din Europa?

Și nu mă refer neapărat la fotbal, care a devenit de mulți ani o industrie distinctă.

Cinci actori importanți pot determina schimbarea în bine a sportului. Primul este, bineînțeles, sportivul. Al doilea este familia. Copilul are nevoie de sprijinul și înțelegerea familiei. Clubul sportiv este un alt factor important. Clubul vine cu antrenorii și cu bazele de pregătire. Dar mai sunt importante încă două repere: școala și comunitatea. Școala trebuie să cultive interesul pentru sport și să îi sprijine pe sportivi. Iar când spun comunitate, mă refer mai ales la administrație. Politicile publice dedicate sportului sunt parte a managementului oricărei comunități moderne. Mai mult decât atât, membrii acestei „echipe” nu pot funcționa independent sau inegal; este nevoie ca munca sau contribuția fiecăruia dintre ei să fie serioasă și integrată într-un proiect. Iar proiectul nu începe cu medaliiile. Acestea sunt confirmările unei munci intense și îndelungate, în care trebuie să ne implicăm cu toții.

Cătălin LEONTE

Sportul de performanță fără sport de amatori nu poate exista. Un copil care bate mingea pe un teren din fața blocului poate stârni interesul unui antrenor. Dar ca să îl poată forma, antrenorul are nevoie de o serie de resurse – teren de antrenament, echipament, vestiare. Clubul trebuie să își poată permite să intervină în hrănirea micului sportiv, să îi controleze sănătatea, să îl poată trimite în cantonamente și la competiții.

Aeroportul Brașov trebuie realizat prin noi înșine

Cristian MACEDONSKI

Președinte APDT Brașov, Consilier Local din partea FDGR

Drași brașoveni, Săptămâna aceasta a avut loc ședința ordinară a Consiliului Local Brașov și prima întâlnire oficială dintre Primărie și Consiliul Județean Brașov, având ca subiect principal ratificarea parteneriatului pentru proiectul aeroportului din Brașov. După cum mulți dintre dumneavoastră știți deja, finalizarea aeroportului din Brașov este unul dintre cele mai importante obiective ale mele, din poziția actuală de consilier local și candidat la Primăria Brașov, dar și din rolul meu de locuitor al acestui oraș, pentru care mobilitatea și infrastructura bine dezvoltate sunt chestiunile cheie pentru un oraș european.

În cadrul acestei ședințe am avut ocazia să subliniez o propunere semnificativă pentru realizarea acestui proiect, care să sprijine

întreg demersul de construcție a aeroportului, despre care se discută de atâția ani, dar pe care încă nu au reușit să-l ducă la capăt nici până astăzi aici.

Municipiul Brașov a încheiat anul 2015 cu un excedent bugetar de 90 de milioane de lei, ceea ce ne dă ocazia să folosim acești bani în investiții noi și folositoare orașului. Așadar, de ce să nu investim suma provenită din banii brașovenilor în construcția noului aeroport? În loc să ne facem un plan deficitar de împrumut din bănci pentru banii necesari acestui proiect, nu mai bine folosim excedentul bugetar actual în beneficiul comunității noastre, aducând astfel un impact pozitiv asupra întregii regiuni?

Încă din anul 2013 am susținut cu tărie, atât în spațiul online (pe blogul personal și în social media), cât și în presa brașoveană, faptul că cea mai bună abordare a problemei fondurilor necesare pentru construcția acestui aeroport este crearea unui parteneriat public între Primăria Municipiului Brașov și Consiliul Județean Brașov, pentru ca împreună să ducem la bun sfârșit acest proiect strategic de infrastructură zonală. Pe parcursul celor trei ani de mandat, dragi brașoveni, am făcut posibile organizarea mai multor delegații de consultări și căutări de sprijin în Europa, în orașe mari și moderne precum Viena, München, Nürnberg și Salzburg, pentru a găsi cele mai bune metode care să propulseze orașul nostru în topul orașelor importante ale lumii ca număr de turiști și performanță economică. Ca atare, am inițiat alături de alți brașoveni inimoși un proiect de succes cu orașul Nürnberg (proiectul de înfrățire a celor două orașe), contribuind la creșterea numărului de turiști pe care Brașovul i-a avut în toți acești ani - în 2015 am avut

cel mai mare număr de turiști de până acum, cu 16,2% mai mulți față de 2014.

Primarul nu a sprijinit ideea unui parteneriat public

Deși în toți acești ani primarul orașului nostru nu a sprijinit ideea unui astfel de parteneriat public, blocând de fiecare dată proiectul în anumite momente cheie de decizie (o cauză fiind indicațiile pe care le primea de la București, probabil - ceea ce este inadmisibil pentru mine, atât ca cetățean, cât și ca simplu coleg de muncă sau om), mă bucur să văd că toată munca de promovare intensă și căutare de sprijin pe care am depus-o pentru acest proiect a dat roade în cele din urmă. Actualul primar George Scripcaru, cel mai probabil din nevoia de a se pregăti pentru alegerile care urmează să aibă loc în acest an, și-a dat seama că propunerea mea de a face parteneriat cu Consiliul Județean Brașov este singurul drum viabil care să ducă la construirea unui aeroport internațional la Brașov, așa că a fost de acord cu această propunere de parteneriat. Salut, astfel, schimbarea de perspectivă a domnului primar Scripcaru, al cărui mandat se termină în luna iunie a acestui an. Mai bine mai târziu, decât niciodată.

Motivul pentru care cred cu tărie că acest parteneriat dintre cele două instituții publice brașovene este unul puternic îl reprezintă exemplele de bune practici pe care colaborarea mea cu reprezentanții orașelor europene ni le-au oferit. Așa cum am susținut în mai multe ocazii până acum, aeroporturile din München, Nürnberg și Salzburg sunt gestionate în astfel de

parteneriate publice, asemănătoare cu cel dintre Primărie și Consiliul Județean Brașov.

Avantajele construcției unui aeroport în Brașov sunt de natură economică, socială și administrativă, atât la nivel de oraș, cât și la nivel de județ sau regiune. Datorită acestui aeroport, Brașovul va înregistra un adevărat boom economic - așa cum s-a întâmplat și în cazul orașelor mai sus menționate sau din țară, a Clujului - noii investitori străini devenind dispuși să se extindă în România, aducând cu ei noi locuri de muncă, crescând nivelul de trai și, foarte important, perspectivele tinerilor brașoveni.

Și la noi se poate!

Din punct de vedere social și administrativ, aeroportul din Brașov va transforma orașul într-un nod zonal, strategic de infrastructură, aducând mai aproape oameni și eficientizând resursele orașului. Reluând un exemplu dat pe blogul meu, aeroportul din Salzburg este cel mai profitabil aeroport regional din Europa. Este administrat printr-un parteneriat public de stat între Landul Salzburg (75% din acțiuni) și Primăria orașului Salzburg (25% din acțiuni) și este un excelent exemplu de management și de bună practică a autorităților locale. Și la noi se poate! Ba chiar mai mult, conducerea aeroportului din Salzburg dorește să discute în detaliu cu o delegație brașoveană de specialitate pentru a ne învăța cum să realizăm un aeroport regional performant și profitabil.

Un alt avantaj esențial al aeroportului Brașov îl va reprezenta deschiderea către mediul academic, prin stabilirea de noi cooperări pe plan internațional. După cum am reușit să vă transmit deja,

Universitatea din Nürnberg este interesată de o cooperare pe termen lung cu Universitatea Transilvania Brașov - o șansă extraordinară pentru copiii noștri. Colaborarea va viza în special Facultățile de Litere și Medicină. Vor exista proiecte comune și la nivel gimnazial-liceal între Școala nr. 12 și Liceul Honterus din Brașov și unități similare din Nürnberg, cât și la nivelul școlilor profesionale. Pentru toate acestea, însă, avem nevoie de o infrastructură performantă.

Nu în ultimul rând, turismul în orașul Brașov și în zona înconjurătoare va prospera odată ce eficientizăm transportul pentru turiștii străini și români, iubitori ai sporturilor de iarnă, interesați de cultură și de un stil de viață frumos. Revenind la un exemplu anterior, aeroportul din Salzburg a construit acum câțiva ani un al 2-lea terminal pe care îl deschide doar în sezonul de schi, special pentru cursele charter. În restul anului terminalul a fost gândit ca spațiu expozițional dedicat diferitelor evenimente. Directorul aeroportului Salzburg, domnul Karl-Heinz Bohl, este foarte interesat de o cursă regulată de la și către Brașov, având în vedere numărul mare de brașoveni care vin la schi în stațiunile din jurul Salzburgului. Situația poate lua o întorsătură pozitivă și într-un alt sens, părțile și stațiunile noastre fiind deja apreciate de turiștii străini.

Aeroportul din Brașov, pe care îl denumesc cu respect „investiția de dezvoltare a secolului la Brasov” este o investiție în prezentul și în viitorul nostru, pe care avem posibilitatea de a o realiza și pe care suntem îndreptățiți să o facem, trăind în unul dintre cele mai bine dezvoltate și mai frumoase orașe ale României.

Cu respect pentru Brașov și brașoveni.

Investițiile în cultură trebuie să vizeze copiii

Cultura la Brașov a devenit un subiect fierbinte odată cu lansarea competiției pentru desemnarea unei capitale culturale europene în 2021. Din păcate, multe voci au văzut doar partea goală a paharului.

Primul lucru pe care trebuie să-l remarcăm este acela că Brașovul are oameni de cultură, care din păcate nu au mai fost niciodată puși la aceeași masă pentru a gândi o strategie comună de dezvoltare culturală a Brașovului.

La această oră, cred eu, suntem și mai motivați să demonstrăm că suntem o capitală culturală. Iar acest lucru trebuie să ni-l demonstrăm în primul rând nou, brașovenilor.

În fiecare an, Consiliul Local a alocat sume substanțiale pentru cultură. Instituțiile de cultură din Brașov au primit subvenții semnificative, ca să nu mai amintesc despre investițiile în infrastructură: Sala Patria - sediul Filarmonicii, renovarea și modernizarea clădirii Teatrului „Sică Alexandrescu”, lucrările de reparații care sunt prevăzute la sediul Operei etc.

Pe lângă aceste investiții directe, cred că trebuie să aducem cultura în care investim banii publici către anumite grupuri țintă. Adică, dacă municipalitatea asigură bani pentru Teatrul „Sică Alexandrescu”, viitorul manager al acestei instituții trebuie să știe că noi investim în comunitate. Iar aici vreau să explic în detaliu: consider că Inspectoratul Școlar ar trebui să ia legătura cu

toți managerii de instituții de cultură - teatre, muzee etc., astfel încât piesele care se montează la Brașov, respectiv expozițiile tematice, să fie corelate cu programa școlară.

Cred că elevii brașoveni vor aprecia mai mult să vadă „Dl. Goe”, scrisă de maestrul I.L. Caragiale, pusă în scenă în varianta clasică, decât să aibă parte de o lectură aridă acasă. Iar talentul actorilor brașoveni îi poate cuceri, replicile celebre rămânând mai ușor în memoria copiilor. La fel, putem avea în vedere și alte capodopere ale dramaturgiei românești și universale cuprinse, repet, în programa școlară.

Continuând în aceeași notă, consider că și muzeele pot fi cooptate într-un astfel de program, nu să ne aducem aminte de cultură doar când la Brașov este „Săptămâna Altfel”.

Este important să ducem toți copiii, în mod organizat la spectacolele de teatru, la Operă sau Filarmonică ori la expoziții. Pentru că numai astfel putem dezvolta gustul, reflexul copiilor, dacă doriți, ca atunci când devin adulți să meargă din proprie inițiativă la un concert sau un spectacol. Investițiile pe care le facem din banii publici în instituțiile de cultură trebuie să aibă drept final creșterea apetitului copiilor pentru cultură, pentru că ei sunt cei care vor deveni, mâine, un public educat și avizat.

Adrian OPRICĂ
consilier local,
președintele organizației municipale PNL

A venit vremea!

Politica... din perspectiva unui tânăr este o „mizerie”, „toți o apă și-un pământ” etc, însă prin neimplicarea noastră a tinerilor în spectrul politic nu putem avea dorința ca ceva, spre binele nostru să se întâmple, niciodată nu

se va realiza așa ceva dacă stăm doar ca spectatori și aruncăm cu „ouă” în actualii politicieni; a venit vremea ca tineretul să se implice activ în politică deoarece schimbarea vine din interior, trebuie să ne școlim, să ne perfecționăm în plan profesional, să putem înțelege mecanismele legislative și să acționăm diplomat și concis; degeaba ieșim în stradă și pe urmă nu facem nimic în sensul noii schimbări spre mai bine; semnul schimbării a fost lansat și semnalat de către populația civilă după „nefericitul” accident din acel club „nenorocit”. Haideti să fim cât mai vocali și activi politic pentru viitorul nostru al tinerilor; un tânăr politician înseamnă un plus de valoare/prospețime, perspective tinere și gândire concisă și democratică a tuturor problemelor. Asta ne-ar ajuta și nu am mai blama pe nimeni; noi ar trebui să fim cei blamați că

nu facem nimic în sensul acesta, haideti să dăm un plus de valoare acestei țări, să învățăm din greșelile bunicii noastre care degeaba i-au așteptat pe americani, din greșelile părinților noștri care s-au complăcut cu comunismul și au acționat în al 13-lea

ceas; a venit vremea să fim mândri că suntem români... A venit vremea...! Nu mai putem sta și așteptați acționați, sprijiniți-ne, cu toții vrem un viitor mai bun, dar puțini ne implicăm în a face ceva în acest sens; asta nu mă demotivează ci ba mai mult mă întărește să continui în plan politic dar și personal totodată deoarece ambele planuri trebuie perfecționate cât mai mult, să ne putem ajuta semenii să aibă o viață și un viitor prosper; să putem sta liniștiți la bătrânețe privindu-ne copii și nepoții cum prosperă acasă în țara lor nu „să sclăvească” și să sufere în alte state marginalizați!

„A venit vremea! Să ne implicăm!”

Silviu Alexandru MOLDOVAN
Prim-vicepreședinte Biroul Permanent Județean TNL Brașov

Brașov – Oraș de codru!

Mihai COSTEL

În orașul de sub Tâmpa, de cel puțin un deceniu se construiește mult, nou dar haotic și irațional. Cartiere rezidențiale și mall-uri răsăr tot mai des, lăsând impresia unei dezvoltări economice fără precedent, altfel cum s-ar putea traduce apariția atâtor locații eminamente orientate spre consum și investiții pe termen mediu și lung! Dacă despre rațiunea construirii acestor ansambluri nu comentăm decât că este supusă jocului cererii și ofertei și cel puțin din punct de vedere estetic – arhitectural aduce un plus imaginii Brașovului, modul în care se prezintă accesul și infrastructura rutieră în noile cartiere din Tractorul lasă foarte mult de dorit. Mișcarea Populară, ca partid activ și permanent implicat în viața orașului nostru, nu poate rămâne indiferent la problemele cu care se confruntă cetățenii acestor zone. De parcă locuitorii noilor zone rezidențiale ar fi scutiți de plata taxelor și impozitelor, Primăria Brașov își bate pur și simplu joc de acești oameni! Aceștia, în cazul în care posedă o

mașină, trebuie să consimtă la teste suplimentare de anduranță pe bani proprii prin hârtoapele și noroaiele puse atât de generos la dispoziție de către autorități, pentru îndrăzneala că și-au cumpărat/construit în acea zonă un imobil și sunt proaspeți contribuabili la bugetul local. Dacă, în schimb, nu au o mașină la dispoziție, există două posibilități, ambele deloc de invidiat: ori insistă ore întregi să facă o comandă la un taxi, până ce și dacă vreun taximetrist mai curajos se încumetă să se aventureze în zonă, ori, trebuie să-și ia inima în dinți să tranziteze aria în care haitele de maidanezi flămânzi fac legea. Deși de-a lungul anilor locuitorii zonei cuprinsă între strada Bronzului și strada Ioan Popasu au semnalat frecvent „activitate canină intensă” în perimetru, preamilitivii și bugetofagii de la Serviciul de gestionare a câinilor fără stăpân din subordinea Primăriei Brașov, au considerat că „singurul câine bun, este un câine liber” astfel încât au fraternizat cu dușmanul și au hotărât să meargă pe o conduită jainistă dar bine bugetată. Pe siteul Serviciului Primăriei Brașov, la capitolul Realizări, ni se spune că au fost ridicați „mii de câini”. Întrebăm pe această cale: Este vorba de cei maro cu alb sau de cei albi cu negru? Și dacă patrupelele sunt înzestrate de la natură cu o extraordinară

acuitate video, nu același lucru îl putem spune despre om, care din 1884 în țara noastră beneficiază de sistemul de iluminat public. Pesemne, sistemul este unul mai greu adaptabil unui oraș montan ca Brașovul, candidat (fără candidatură) la titlul de Capitală culturală europeană, atâtă vreme cât nici până la acest moment „ulițele” de acces la cartierele Avangarden – Tractorul și Urban Invest, ca să enumerăm doar doi investitori mai mari, nu sunt nici asfaltate, nici prevăzute cu stâlpi de iluminat stradal. Întrebarea indirectă

pe care o punem oficialilor de la Primăria Brașov este, dacă tot au implementat sistemul Smart City-Big Brother în zonele cu „potențial infrafracțional ridicat”, nu s-au gândit și la aceste zone imobiliare emergente? Sau poate că, în opinia semizeilor de Primăria Brașov, zonele de periferie ale orașului sunt considerate un fel de „mahalale”? Avem și un alt temei în această afirmație... Mulți cetățeni care locuiesc în zonă ne-au sesizat de ceva vreme un fenomen ciudat, desprins parcă din istoria neromanțată a veacurilor XVIII-XIX din Țările Române. Este vorba despre niște personaje care practică o formă modernă de haiducie, chiar pe sub nasul autorităților. Sunt proprietari de la începutul anilor 2000, care au cumpărat suprafețe întinse în zona Tractorul – Rulmentul și care periodic descind pe la noii proprietari și cer drept de servitute, altfel barează accesul tuturor care tranzitează

terenurile lor. Primăria Brașov, de ani de zile nu a luat nicio măsură de a stopa aceste abuzuri, invocând lipsa unui cadru legal pentru eventuale exproprieri, mergând pe logica conform căreia ar fi și în interesul vechiului proprietar ca acesta să cedeze domeniului public o fâșie de teren pentru amenajarea unui drum. Idee care, în general, a fost contrazisă de realitate. Iar datorită acestui impas, nici rețelistica de apă, gaz și canalizare nu a putut fi realizată, premergător asfaltării, deși la noi s-a mai văzut și invers. O altă întrebare firească ar fi: De ce Primăria, prin Serviciul Autorizări Construcții, nu a sesizat lipsa căilor de acces public atunci când a eliberat autorizațiile de construcție pentru noii proprietari, indiferent dacă aceștia erau persoane fizice sau dezvoltatori imobiliari? Rezumatul întregii povești este limpede și scurt: Nepăsare, Incompetență și Dispreț la adresa cetățeanului brașovean!

Pe siteul Serviciului Primăriei Brașov, la capitolul Realizări, ni se spune că au fost ridicați „mii de câini”. Întrebăm pe această cale: Este vorba de cei maro cu alb sau de cei albi cu negru?

Miza jocului

Mă dau de gol: cit a fost școala de lungă, am fugit de matematică ca dracul de tămie. Am ales umanul nu neapărat din nesmințită iubire față de Georg Buchner sau Kasimir Edschmid, ci mai degrabă izgonit de integralele lui Wallis sau Euler-Poisson. Partea proastă este că, deși am încercat din răspuț să nu dau nas în nas cu alde Euclid, figura nu mi-a reușit nicicând. Am ales ca facultate științele juridice, preferând codul de procedură civilă logaritmilor și binomului lui Newton. Și m-au pocnit în moalele capului, la Facultatea de Drept a Universității București cu Șirul lui Fibonacci.

M-am făcut gazetar, cu oarece decenii în urmă, fericit să scap de matematici. Și iarăși am tras paiul scurt pentru că, vreau, nu vreau, și aici trebuie să aritmeticesc. Și cum nu am încotro, resemnat, mă aplec iarăși asupra cifrelor. Categorie, nicicând nu pot fi fericit când dau cu nasul de ce am fugit toată viața. De aritmetici. Dar, uite, că mai sînt și utile pe la casa omului. Pardon, pe la pagina omului. Mai cu seamă când te convingi că de ce ți-e frică

de aia nu scapi. Așa că am purces la aritmetici bugetare.

Evident, la bugetul tehnocraților, că am eu ce am cu aia care își lăpășesc pe fund sau pe cap diverse etichete, de la Nike la tehnocrat și de la Adidas Puma la specialist. Că cam (fără scuzați!) tot aia este. Și ce văzu nematematicianul din mine? Păi văzu că el, tehnocratul (chiar dacă el, la Finanțe e o ea) a calculat bugetul național – că d-aia e specialist(ă) – la un curs euro-leu de 4,42. Dășteaptă ființă mi-am zis. Numai că ce să vezi? Leul, în ticăloșenia lui fără margini, se dă cu săniuța. La vale. Și de la începutul anului, cam zi de zi, se depreciază cu circa 0,10-0,13% pe zi. Ajungând la aniversarea Tovarășului (26 ianuarie pentru cei născuți după 1990) la 4,53 lei/euro. Cu tendință clară de deprecieri spre – zic prognozele netehnocraților – 4,70/4,75 spre luna a doispea a anului în curs. Evident, întrebarea primară este pe ce s-au bazat aia cu tehnocrația care salvează România (am zis România, nu altceva) când au estimat un 4,42? Că ultima data cotația la acest nivel a fost prin 6 mai 2015,

iar anul s-a închis la un dizgrațios 4,52. Iar la momentul calculării bugetului se scâldea în zona lui 4,48 cu tendințe de creștere zilnică.

Și, în cazul ăsta, pentru că, totuși îmi vine greu – și este împotriva bunelor maniere – să îi suspectez pe domnii și doamnele tehnocrați/tehnocrate de prostie, alunec și eu cu sîrg spre faimoasele teorii ale constipației. Pardon, conspirației. Și mă întreb cui folosește manevra de depreciere constantă a leului raportat la euro, dar și raportat la dolar. Bugetului de stat? Nu prea, căci acciza e calculată la un curs lejer hipotrofiat de actualul, așa că nu face bugetul șunculiță din diferența de curs la acciză. Cetățeanului român docil și contribuabil? În nici un caz, că respectivul fazan (unde mă încadrez și eu cu maximă nădejde) pierde zi de zi cam la toate capitolele. Și atunci cine câștigă din perfidul joc tehnocrația (vezi rima de mai sus)-BNR? Propun să ne facem manichiura pentru estetica numărului pe dește și să aritmeticescăm. Benzina. Motorina. E raportată la cursul dolarului plus cotația barilului pe piața internațională. Cine vinde carburanții în România? Companii naționale? În nici un caz. Este monopol exclusiv al multinaționalelor. Și acum,

matematici: în 2008, barilul era 147 dolari. Motorina costa 3,77 lei. La 170 dolari barilul, în 2014, motorina era la 6 lei. În 2015, la 40 dolari barilul, motorina era 5,10 lei. Acum, la sub 30 USD, este 4,40. Barilul a scăzut cu 75%, prețul carburantului la pompă, doar cu 25%. Diferența nu se duce în buzunarul bugetului, ci la multinaționale. Că taxele pe carburanți sînt nesimțit de mari, e una. Dar, incontestabil, prețul carburantului auto FĂRĂ TAXE e mai mare în România decât în UE.

Fără taxe un litru de motorină este mai scump în România decât în Suedia, Irlanda, Ungaria, Luxemburg, Polonia, Germania sau Franța. Astfel, un litru de motorină fără taxe costa pe 11.01.2016 circa 0,44 euro, în România, în timp ce același produs costa în Austria 0,4 euro, în Germania 0,36 euro iar în Franța, 0,36 euro. La final, cu toate

Fără taxe un litru de motorină este mai scump în România decât în Suedia, Irlanda, Ungaria, Luxemburg, Polonia, Germania sau Franța.

taxele incluse, un litru de motorină în România costa 1,032 euro, mai mult decât în Germania (0,99 euro), Ungaria (0,99 euro), Austria (0,98 euro) sau Luxemburg (0,88 euro pe litru). Ca să nu mai spunem că forța de muncă din domeniul este în România de circa cinci ori mai ieftină decât în țările mai sus enunțate.

Deprecierea leului, în concluzie, pentru că prețul carburantului ținte cont, la pompă și de asta, face gușa groasă companiilor străine și golește buzunarul băștinașilor. Și cine mai câștigă? Evident, aia care facturează în euro la cursul zilei. Și cine sînt? Furnizorii de energie electrică (nici o companie națională, toate cedate multinaționalelor). De telecomunicații (nici o companie națională, toate fiind din zona multinaționalelor). Celor din retail (nici o companie națională). La o atare aritmetică este cam greu să nu gîndești că există o regulă a jocului fixată de conveniența de companiile străine, alături de BNR, cu un guvern parașatuaț (participiul verbului, nu substantivul comun parașută/parașute) de la Bruxelles de către marii beneficiari ai perversei dar constantei deprecierei. Am zis!

Cornelius POPA

De ce nu ar trebui să ne pese ce se întâmplă la Chișinău

Ovidiu EFTIMIE

Cumva se lasă impresia că ce se întâmplă la Chișinău e important. Nu e. De fiecare dată când într-un loc populat de români ceva nu merge ca lumea, gargara crește exponențial. Românul nu este genul ăla de individ care să pună mâna pe furcă și să facă scandal, nu, mai întâi face gargară până la un nivel insuportabil, sperând să dărâme zidurile conducerii de stat ca pe cele ale Ierihonului, doar din trompetă, claxon și văicăreală.

Poți să-ți dai seama că lucrurile nu merg bine la români după nivelul zgomotului produs. Cu cât e mai sărac și mai prost, cu atât dă muzica mai tare. Cu cât își caftește mai mult nevasta, cu atâta claxonează mai mult la nuntă. Cu cât e mai sărac, bețiv, fără un viitor clar, cu atât cere mai guraliv

alegeri anticipate.

Și asta se întâmplă acum la Chișinău, se face gargară agresivă, că altceva nu prea au ce face. S-a furat 15% din buget, bani nu prea au, sărăcie e cât cuprinde: comuniștii de dreapta vor cu UE, că poate mai primesc ceva ajutoare ca să aibă ce fura, comuniștii de stânga vor cu Rusia, să moară de foame împreună și să descopere chipul lui Putin în pâinea pe care o vor primi pe rație. Tot pe-acolo, și naționaliștii, care cred că e o idee deșteaptă să fii ostil unui stat care te poate pulveriza și economic și militar. Mă refer la România, exact, când se domolește corul găștelor o observai că țara aia e cât trei județe românești. Trei județe sărace, două HarCovuri cu mai puțini oameni retardați dar tot la fel de lihnii de foame.

George Damian crede că, dacă s-ar strica treaba în Moldova și mai mult, ne-am trezi cu minim 400.000 de refugiați aici, că cel puțin atâția au și cetățenie română. Perfect, ceva mă face să cred că ar crește productivitatea muncii în raionul Trei Topoare Iași-Vaslui-Bacău, când o să vină moldovenii să muncească pe și mai puțini bani pe locurile alea de muncă pe care le refuză ei, că o duc prea bine din ajutorul de stat și țuică.

Ar fi pericolul la graniță, dar nu de la Rusia, ăia deja sunt mahmuri

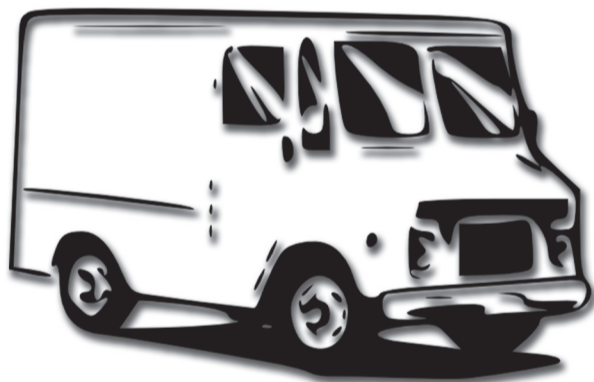

după episodul Ucraina, rubla cade mai des ca un academician cu trei kile de coniac Călărași în el. Nu se va ajunge la intervenție militară, că n-are sens, iar dacă atmosfera se strică va fi necesar un control mai strict la graniță și asupra moldovenilor, ceea ce va fi bine pentru noi, excelent pentru vameși și vaidepulari pentru moldoveni,

ba chiar și pentru ruși. Până una alta, de bine de rău, prin Moldova mai pot să vină aici să spele niște bani, să facă pe investitorii serioși. Dacă se ajunge ca-n Iugoslavia o să fie bine pentru Iași, că tot se plânge că-i amărât. O să renască orașul din traficul de frontieră cum a renăscut și Banatul și-acum se crede mare sculă pe cisternă, că

i-a ridicat munca, nu contrabanda.

Nefăcând absolut nimic pentru moldoveni, lăsându-i în pace, se vor ridica singuri din rahat, că nu au altă opțiune, România e singura țară normală din zonă și peste 10 ani or s-o ducă la fel ca noi acum. Va fi mai bine, dar manelele din politică vor fi tot la maxim.

Transport marfă: 0745.298.707

SC TERMOLINE SRL, Nr. 1/26.01.2016
CUI: 21773670, J08/1374/2007 RĂȘNOV,
Str. Câmpului FN Județul Brașov

Convocare la Adunarea Generală a Acționarilor

Subsemnata Băcanu Andreea, în calitate de administrator și asociat al SC TERMOLINE SRL, cu sediul social în Rasnov, Str. Campului FN, județul Brașov, Cod Unic de Înregistrare 21773670, Înregistrata la Registrul Comerțului sub J08/1374/2007, domiciliată în Brașov, Str. Fundatura Harmanului nr. 2, bl. 2bis, sc. A, ap. 1, județ Brașov, CNP, prin împuternicit Ungureanu Gabriel – Bogdan, domiciliat în Brașov, Str. Cetinii nr. 38, județ Brașov, CNP, Carte de Identitate, eliberată de SPCLEP Brașov, îl convoc pe d.l PRECUP DRAGOS ROLAND, în calitate de asociat, cetățean român, născut la data de 11.08.1984 în Zărnești, Jud. Brașov, domiciliat în Zărnești, str. Dr.I. Șenchea nr. 93, jud. Brașov, identificat cu CI emisă de Oraș Zărnești, la

data de 19.11.2004, CNP, în data de 5 februarie 2016 la sediul firmei din Rășnov, Str. Câmpului FN, ora 11. În cazul în care nu se va întruni cvorumul necesar, aceasta se va ține în data de 6 februarie 2015, ora 11 la aceeași adresa.

Ordinea de zi:

Preluarea a 1 parte socială a 10 ron, reprezentând 2% din capitalul social al GASTRO INNOVATION S.R.L. de la DINU DIANA MARIANA care se retrage din societate cf. art.202, alin.1 L.31/1990. prețul cesiunii fiind de 10 lei. Urmare a acestei cesiuni subscrisele PREMIER TOUR S.R.L. și TERMOLINE S.R.L., devin asociați ai GASTRO INNOVATION S.R.L., iar capitalul social în valoare de 500 lei, divizat în 50 de părți sociale, nominative și indivizibile, în valoare nominală de 10 lei fiecare, este deținută în proporție de 98% de subscrișii PREMIER TOUR S.R.L. și în proporție de 2% de subscrișii TERMOLINE S.R.L..

Agencia de Publicitate

Noi îți colorăm imaginea

Agentia Sebeni&Fiul

Telefon: 0720.606.055

www.agentiasebeni.ro

office@agentiasebeni.ro

AES ALDEMAR AES

Service auto specializat în reparații

Electromotoare

Alternatoare

Orice tip, garanție, piese de schimb

Săcele, str. Alexandru Lapedatu nr. 7

Tel. 0268.27.61.53, 0741.11.80.88. www.aldemar.ro

GAZETA
BRAȘOVULUI

Editat de SC ABC Medianet Galaxy SRL

Director: Alexandru PETRESCU

tel: 0787.89.86.36

gazetabrasovului@gmail.com

Publicitate: Brandcell 360 SRL

www.brandcell.ro

brandcell360@gmail.com

Tipărit la Tipogramm SRL Brașov

tipogramm@yahoo.com

Tel/fax: 0268.42.77.60

Alături de toți cititorii noștri
Zilnic online, săptămânal pe hârtie
www.gazetabrasovului.ro

SCHI

Semne bune pentru schiorii de la Corona

Secția de schi de la Corona Brașov se clasează în fruntea unui top al eficacității, ca urmare a managementului profesionist și a unei baze de selecție bogată. Poate fi un exemplu și pentru alte sporturi, legat de eficiența cheltuirii unui buget limitat, care aduce rezultate... De aceea și sponsorii au început să se orienteze spre sportivii de la Corona schi. Și de această dată, așa cum s-a întâmplat și în alți ani, schiorii Coronei au început cu dreptul sezonul. Astfel, sportivii antrenati de Dan Iliescu au obținut rezultate foarte bune în primele două etape ale Cupei României, competiție desfășurată la Șuior în Maramureș. În condiții meteo vitrege, schiorii Coronei au obținut nu mai puțin de opt clasări pe podium, în proba de slalom uriaș. În competiție, Corona s-a înscris cu 16 copii, fete și băieți, la trei

categorii de vârstă, U16, U14 și U12. În prima zi de concurs, la U 16, Alexandru Bordi s-a clasat pe locul I, urmat pe locul II de un alt brașovean, Horea Olteanu. La U14, Szoke Hunor a terminat cursa pe locul II, iar Diana Rențea pe locul III. În competiția micuților de la U12, Luca Dumitru a terminat cursa pe locul II. În cea de-a doua zi de concurs, la U16, Alexandru Bordi a obținut încă o clasare pe prima poziție, în vreme ce Horea Olteanu a terminat pe locul III, iar la U14, Robert Mărț s-a clasat pe doi. La finalul celor două zile de competiție, antrenorul coordonator al secției de schi de la Corona, Dan Iliescu, a declarat că este foarte mulțumit de atitudinea sportivilor pe care îi pregătește: „Sunt foarte mulțumit de rezultate dar mai ales de atitudinea sportivilor care au intrat foarte determinați

în concurs în primele două curse din acest sezon. Chiar dacă mulți dintre ei au fost nevoiți să abandoneze, tocmai pentru că și-au dorit foarte mult să scoată un rezultat

bun, acest lucru nu ne descurajează, ba dimpotrivă, am convingerea că pe viitor și ei vor fi acolo în față. Avem niște sportivi foarte talentați, în care eu am mare încredere că se

pot impune în competițiile viitoare“. Și președintele secției de sporturi individuale de la Corona, Cătălin Leonte a apreciat startul sportivilor în noul sezon, ca fiind excelent. „Am început foarte bine sezonul, cu opt clasări pe podium, iar asta desigur că ne bucură, mai ales ținând cont că vom avea la noi acasă, Cupa Corona, o competiție slalom și slalom uriaș de la care ne dorim, de asemenea rezultate bune. Consider că suntem pe drumul cel bun și suntem foarte încrezători că sportivii noștri vor ajunge la performanțe și mai bune“. Schiorii Coronei vor participa și la prima competiție găzduită în acest an de stațiunea Poiana Brașov. Este vorba despre „Cupa Corona“, la schi alpin, competiție rezervată copiilor și cadeților. Concursul se va desfășura pe pârtia Lupului din Poiana Brașov, la sfârșitul acestei săptămâni.

„Pepiniera sporturilor de iarnă este în zona Brașovului”

În această perioadă, la Cheile Grădiștei se desfășoară întrecerile Campionatului Mondial de biatlon, pentru juniori și tineret. Este pentru a doua oară, când stațiunea sporturilor de lângă Brașov, este angrenată într-o astfel de provocare, după ce, vara trecută a organizat Campionatul Mondial de biatlon pe role. Așadar, melegurile brașovene sunt solicitate acum pentru o nouă provocare, de data aceasta legată de o competiție majoră, dedicată sporturilor de iarnă. La competiție participă peste 700 de sportivi și oficiali, din 39 de țări, de pe cinci continente, întrecerile urmând să se încheie în 2 februarie. La festivitățile de deschidere a competiției a fost prezent și ministrul Tineretului și Sportului, Elisabeta Lipă, care a apreciat efortul organizatorilor,

subliniind importanța Brașovului, legată de sporturile de iarnă și, în special, a creșterii tinerilor, în acest spirit: „Am mizat mereu pe experiența și pe mobilizarea autorităților brașovene, pentru organizarea unor competiții de asemenea amploare. Așa s-a întâmplat și acum și sunt convins că, săptămâna viitoare, când

vom trage linie, vom vedea că aceste întreceri au fost un succes. Să nu uităm rolul Brașovului în sporturile de iarnă și de faptul că aici este pepiniera acestor discipline, pentru că de aici s-au format sportivi valoroși. Este un merit al celor care trudesc pe tărâmul sporturilor de iarnă“.

Mai trebuie precizat că bugetul

organizării acestor întreceri a fost de 2 milioane de lei, asigurați preponderent de minister și de proprietarul bazei sportive Cheile Grădiștei, Ovidiu Gârbacea. Stațiunea sporturilor Cheile Grădiștei nu va cunoaște în acest an doar emulația legată de această competiție, urmând să găzduiască luna viitoare și probe din „mondialele“ de Combinată Nordică, o viitoare provocare de amploare. Dacă mai precizăm că la începutul lunii martie, la complexul de pe Valea Cărbunării din Râșnov se vor desfășura întreceri contând pentru Cupa Mondială feminină de sărituri cu schiurile, avem dimensiunea implicării melegurilor brașovene, în desfășurarea unor mega întreceri.

SCRIMĂ

Sabie poleită cu bronz

Scrima brașoveană a sucombat, dar nu se predă! Aceasta, datorită eforturilor sportivilor și antrenorilor de la CSM Brașov, care duc tradiția Tractorului mai departe... Brașovul are acum un medalist cu bronz, la campionatele naționale pentru cadeți. Este vorba despre Rareș Ailincă, fiul unui sportiv de excepție, care a evoluat deceniile trecute pe planșele de la Tractorul. La campionatul național rezervat cadeților, la care au fost prezenți 55 de sabrieri de la toate cluburile din țară, Rareș Ailincă, de la CSM Brașov, a reușit să urce pe treapta a treia a podiumului de premiere. În 16-imi, brașoveanul l-a învins pe Peter Nyiri (Riposta București) cu 15-12, după ce la pauză era condus cu 8-2! Pe tabloul de 8, sportivul antrenat de Marius Gălățanu, a trecut cu 15-10 de Teodor Chiriac (Riposta București). Din păcate, în semifinale Ailincă a pierdut duelul cu sportivul care avea să devină campion național: 3-15 cu George Dragomir (CSS Slobozia), care se pregătește însă la Centrul Olimpic de la Brașov, sub comanda lui Marius Gălățanu. Deși are doar 14 ani (cu doi ani sub categorie!), Rareș a concurat cu mult curaj și se dovedește a fi o veritabilă mare speranță pentru scrima românească, având mereu un imbold de la tatăl lui. Foarte bună a fost și prestația dinamovistului brașovean Andrei Păștin, clasat pe locul 8. Păștin este antrenat de fostul mare campion Rareș Dumitrescu.

FUTSAL

„Colțea 1920” pregătită de un campion european

A trecut ceva timp decând spectatorii aplaudau evoluția echipei de fotbal Design Construct, la Sala sporturilor din Brașov. Echipa juca în primul eșalon al fotbalului în sală, având în componență fotbaliști de valoare, precum Florin Matei, Mimi Stoica, Alpar Csoma, Adrian Pânzaru sau Radu Burciu. Apoi, echipa a dispărut, din cauza lipsei finanțării, dar spiritul ei a rămas... După ani, unul dintre jucători a decis să se implice în asigurarea continuității fotbalului în sală, la poalele Tâmpiei. Este vorba despre Radu Burciu, care, între timp, a devenit campion european la minifotbal! Convocat la naționala de profil, Burciu și-a adus contribuția la cel de-al patrulea trofeu consecutiv, adjudecat în 2015, de formația de minifotbal a

României. Burciu nu uită însă de evoluțiile lui bune de la Brașov, astfel încât a acceptat propunerea de a deveni antrenor la Colțea 1920, o echipă înființată în urmă cu un an și care evoluează în eșalonul secund al futsalului. Deocamdată, echipa parcurge un fel de stagiul de acomodare, dar ambițiile sunt mari... În doi-trei ani, Colțea 1920 dorește să reia tradiția prezențelor în prima ligă a futsalului! Elocvent în acest sens, este logo-ul echipei: „tradiția merge mai departe“. După un tur de campionat „de probă“, echipa s-a întărit în această iarnă, inclusiv cu prezența lui Radu Burciu pe bancă. Mai mult, echipa își dorește să crească mulți copii și juniori, având în acest sens, o preocupare specială, cu bătaie lungă... „Mă bucur foarte mult că am primit această ofertă, de

a antrena echipa de seniori de la Colțea. Este o onoare pentru mine și vom să încercăm să facem lucruri frumoase. Am lucrat pe vremea cât eram la Design Construct cu Tino Perez, unul din cei mai mari antrenori de futsal din lume, de la care am învățat foarte multe lucruri, pe care vreau să le aplic la Colțea. De altfel, sunt în contact permanent cu el și pot să spun că ne ajută cu multe sfaturi și idei pentru a

avea rezultatele pe care ni le dorim. Dorim să câștigăm cât mai multe meciuri, în returul campionatului ligii secunde. De asemenea, avem și o grupă de copii în acest an, cu care încercăm să ajungem la un nivel cât mai bun, iar câțiva dintre ei ar putea ajunge la echipa mare, ținând cont și de faptul că și la echipa națională se dorește acum cât mai mulți jucători tineri“, a declarat Radu Burciu (foto stânga).